

Mlada vdova napovedala vojno ameriškim gangstrom, da maščuje umor svojega moža

Prve žrtve njene osvete

(Vi*) Newyork, februar. Neka pogumna, visoka in vitka Američanka je vrgla 10.000 »državnim« sovražnikom rokavico. Žena, ki je dotedaj živelna v senči znamenitega pisatelja kriminalnih romanov in časnikarja, se je zaklela, da bo gangstre ameriškega podzemlja z njihovim lastnim orozjem ugnala. Mrs. Ligett, žena umorjenega Walterja Ligetta, bo šla s strojnimi, bombami, karabinkami in razstrelivom v boj zoper najostudnejšo ameriško zaledo, zoper morilce, razbojnike, tihotapce in roparje.

Ta žena je morala pred nekaj tedni na lastne oči gledati, kako so ji moža pred uredništvom njegovega lista v Minneapolisu pokosili s strojnico, ko je stopil iz avtomobila. Tajna roparska tolpa, ki je že leta in leta prezala na priljubljenega časnikarja, je bila sedva prepričana, da bo z njegovom smrtnjo odklenkalo tudi njegovemu časniku »Minneapolis-Heraldu«.

Ta list se bori že od svojega začetka odkrito in nepristransko zoper hudo početje brezvestnih gangstrov v državi Minnesota. Že trije uredniki tega časopisa so morali zaradi pravicoljuba v krtovo deželo. Med njimi je bil mladi in po vsej Ameriki znani reporter Howard Guilford, ki so ga nekoč na samotni cesti iz maščevalnosti ubili. Od onih dni je postal »Minneapolis Herald« v zahodnih in južnih ameriških državah vodilni »protigangstrski list« in je kajpada temnim podzemljanim iz Minnesota trin v peti. Že deset policijskih predstojnikov je moral zadnja leta odstopiti, ker je »Minneapolis Herald« razkril njihove tajne zvezze z gangstrskimi tolpmi. Že več ko desetkrat se je vnetin »Heraldovim« sotrudnikom posrečilo razkrinjati hudo delce, ki jim policija ni mogla ali pa ni hotela do živega.

Mrs. Ligett je zastavila vse svoje žensko častilnost, da bo ostal »protigangstrski list« tudi po smrti njenega moža takšen, kakrišen je bil. Z debelimi črkami vpije »Minneapolis Herald« sleherni dan, da je treba maščevati vse nedolžne žrtve, da je treba uničiti podzemljano zaledo in s korenino izpliliti z ameriškega državnega telesa rako rano: gangstrske tolpe. Že leta in leta vedo ameriške oblasti, kje in kako bi lahko prišle razbojniki do živega, toda v odločilnem trenutku se zmerom spet premislijo. Gangster je treba napovedati odkrito vojno, poziva mrs. Ligettova. Vsi ameriški državljanji naj dvignejo pesti in naj gredo za njo, ki se je pravljena boriti do poslednje kapljice krv in maščevati nizkotni umor svojega moža. Oko za oko, zob za zob!

Mrs. Ligettova hoče postati Američanom zgled. »Teh 10.000 ameriških gangstrov je treba po vsaki ceni in brez oklevanja ugodobiti!« kliče svojim rojakom, in odmre njenemu pozivu je velik in mogočen. Že skoraj v vseh ameriških državah so ustavili »protigangstrske klube« in ti so soglasno izvolili mrs. Ligettovo za častno

predsednico. Vsi so pripravljeni, da bodo sledili tijenemu vodstvu in storili vse, kar je v njihovih močeh, da zatre morilsko zaledo. Dan za dnem romajo odposlanstva na vladu, dan za dnem pišejo društva dolge spomenice vladu in zahtevajo, da je treba vse gangstre od Al Capona do Kida Canna brez izjeme pridržati v zapori, dokler ne bo vladu izdelala zanje novega neizprosnega kazenskega zakonika.

»Na električni sto« z vsemi »sovražniki države«, ki jih policija pozna!« kliče mrs. Ligettova v svet. Dan za dnem odkriva nova hudo delstva in nove hudo delce. Mrs. Edith Ligettova je postala čez noč slavna ameriška zvezda. Vsi ilustrirani tečniki prinašajo slike iz njenega uredništva in slike njenih osirotelih otrok. Ona sama pa nastopa kot javna govornica v vseh mestih, kjer so centrale gangsterskih tolpp. Njeni govorji so prava zmagoslavja, zmagoslavja, kakšni ne doživi zlepiti niti najmenitnejša hollywoodska zvezda.

Vodilna misel mrs. Ligettove je maščevanje nad »Kidom Canonem«, morilcem njenega moža. Ta kralj tihotapcev mamil in trgovcev s človeškim blagom je v poslednjih petih letih že več ko 20 ljudi poslal na oni svet. Mrs. Ligettova je po možem umoru sporočila policiji tako točne podatke o osebi in bivališču nevarnega hudo delca, da ga ni mogla zgrešiti. In zdaj, ko je na varnem, vsa ameriška javnost z nestrnostjo pričakuje procesa, ki se mora po mnemu vseh končati z razbojnnikovo smrtno.

Mrs. Ligettova je pisala vrhovni policijski oblasti v Newyork, da bo sama s svojimi zavezniki ubila tegoroparja in morilca, če bi ga sodisce premilo sodilo. Spričo njenega energičnega nastopa pač ni pričakovati, da bi ameriški sodniki ob sodili hudo delca samo na nekaj let ječe, ali da bi ga celo oprostili.

Medtem ko čaka Kid Cann obsodbe, mrs. Ligettova ne drži križem rok, temveč nestrpno stika za njegovimi zavezniki. Ponošni in pogumni vdovi se je pridružila vsa Amerika in vse kaže, da Kidova tolpa neizprosni odločnosti vrle žene in matere ne bo kos.

Zastava iz človeških las

(Ji*) London, jan.

Pred kratkim so poročali londonski listi o vojaški vzgoji mladih Japonk, ki se hočejo tudi na tem polju kosati s svojimi moškimi vrstniki. Poročevalci zatrjujejo, da navdušenje japonskih deklek zdaleč prekaša domoljubje mladih Japoncev; vojaški disciplini se pokopajo nad vse vdano in v vremenu.

Zanimiv dokaz ženskega faničnega domoljubja je svojevrstna bojna zastava, ki so si jo spletile mlade navdušenke iz svojih las. Nič manj ko 800 mladenek je darovalo svoje bujne lase domovini na oltar.

Zastava — brez dvoma prva in do današnjega dne edina bojna zastava iz ženskih las — je tkana v japonskih narodnih barvah in kaže narodni simbol: vzhajajoče sonce. Zastavo so stekale mlade Japonke same, lahko si pa mislimo, kako drobno in natančno delo je bilo.

Po želji navdušenih domoljubk je vrhovna vojaška uprava svečano izročila zastavo nememu japonskemu gardnemu polku, »da bo junashkim vojščkom v spodbudo, kadar bodo spet moral braniti svojo domovino.«

s kom. Dober prijatelj vam pošilja to uganko v razplet. X.Y.Z.

»Jean, to je grusno, to je —!«

»Nikar se ne razburjam, Irena,« je dejal Lussigny in položil ženi v pomirjenje roko na ramo. Kljub temu je čutila, da ostro opazuje njen obraz.

»Ne zdi se mi vredno, da bi skušal izvedeti, kdo je ta ničvredneč, ki bi rad s svojim pisanjem uničil najino zakonsko srečo. Resda, med vsemi najini znanci, sva menda edini zakonski par, ki živi že sedem let v najlepši ubranosti in mu nihče ne more ničesar očitati.«

»To je res od sile in sramotno,« je dahnila Irena. »Ne bi verjela, da je kaj takega mogoče —«

— da je svet tako nizkoten. Seveda, Izbica; kako bi le te vedela, ko pa nisi nikoli pogledala zavrženosti v oči.«

»Da si gre kaj takšnega izmišljat — nezaslišano! Ljubčka naj bi imela, ko imam vendar tebe za moža!«

Irena se je združila. Kako višteki, kako dober je njen Jean!

»Čuj me, Irena, midva sva itak vzvišena nad povprečnimi

Pravda z živim mrličem

Dvajset let je vlekel gosposko za nos, zdaj bo pa plačeval račun z obrestmi

(Xi*) Pariz, februar.

Zadeva Françoisa Perchoisa je menda največja kurioznost, kar jih pozna francoška justica. Mož tega imena je namreč celih 20 let vodil francoško državno upravo za

vega »uglednega« meščana; ne bo di len, je kratko in malo prijavil zadevo policiji.

In tedaj je prišla resnica na dan. Ni čudo, da so oblasti takoj pograbile zadevo za rep in naprile veseljaški Perchoisu tožbo zradi sleparje. Po pravici mu francoška država očita, da je na kazniv način pripomogel svoji zakonski ženi in otrokom do vdovnine. Zdaj bo moral veseljaški »samec« povrniti državi ves denar, ki ga je njegova žena v 20 letih prejela kot vojna vdova. Malo ne bo — in država prav gotovo ne bo pravde izgubila.

11 narodnosti v 1 vasi

(Oi*) Sofija, jan.

Bolgarija se lahko ponaša, da ima najbolj mednarodno vas, čeprav šteje komaj 2500 duš. Ta vas je Carev brod.

V Carevem brodu žive pripadniki enajstih narodnosti. Vas stoji na vzhodu Bolgarije, blizu mesta Sumna in je staro že 860 let. Večina prebivalcev je bolgarske narodnosti, ne manjka pa Armencev, Albancev, Nemcev, Čehov, Holandcev, Rusov, Tatarjev, Madžarov, Poljakov in Turkov. Vsa ta mešanica živi v najlepši slogi.

Prebivalci so zvezne poljedelci. Zaradi mešanih narodnosti imajo v vasi tudi več šol. Javne so tri in sicer bolgarska, turška in nemška. Verniki so si postavili tudi tri molilnice, katoliško in pravoslavno cerkev in turško mošejo, pa tudi katoliški ženski samostan imajo.

Osmi zakon 27letne lepotice

(Ni*) Newyork, jan.

Neka 27 let stará ločenka je že osmico stopila pred civilnega poročnega uradnika, da bi jo spet poročil. Mlada dama je zato posebno zanimiva, ker je leta 1927. postala »miss Amerika«. Kmalu po laskavi izvolitvi se je poročila, toda njen zakon je bil hudo kratek. Takoj po ločitvi se je znova poročila, a tudi njen drugi zakon ni trajal dolgo. Od tistih dob je menjavala može kakor rokavice. Osrečila, ali bolje, onesrečila je vsega skup sedem mož. S poslednjim je bila miss Virginia poročena eno celo leto, a tudi ta konča se skral.

Ko se je ločila od sedmega moža, se je odločila, da bo poslej previdnejša v izberi svojih zakonskih mož. Premišljevala je celo leto, in vendar je ni noben moški tako omrežil, da bi spet skočila v zakonski jarem. Sele ondan se je seznanila z angleškim igralcem Arturjem Gould-Porterjem. Točkat pa ni dolgo pomisljala. Dejala si je, da bo se enkrat poskusila srečo. Na poročnem uradu se je podpisala na listino z vsemi svojimi imeni. Zapisala je tako: Virginia Overshiner Patterson Stark Seeger Gilbert Kahn Coggswell, nazadnje je pa pristavila se svoj novi priimek Gould-Porter.

Rekorderkin najkrajši zakon je trajal tri tedne, najdaljši eno leto in dvanajst dni. Zdaj je pa svedeno izjavila, da namerava v poslednjem zakonu vzdržati do konca svojih dni. Angleški gledališki igralec, njen novi mož, je nezmarja verjet, očividno ji pa ni verjet poročni uradnik, ker je nekam sklepito zmajal z rameni.

la ali se me pa bala. To nesramno pismo mi je dragoceno, ker mi je dalo priložnost, da sem ti vse povedal, kar mi je težilo srce.«

Ko je bila Irena spet sama s svojimi mislimi, si je dejala: Glej, kako zelo me ljubi! Kako mi zaupa! Tako velikodusen, tako plemenit in nežen je. Nisem ga vredna — in še neumna sem povrh, zakaj oni drugi Jeangu še do členkov ne sega.

Onemu drugemu je bilo Marcel im. Res je stanoval v prekrasnem pritličnem stanovanju v 7. okraju. Res je bil mlad, eleganten in premožen, toda neponemben. Edina prednost, ki jo je imel, je bila, da ni bil njen mož, da je bil »oni drugi«.

Irena je preklinjala svojo Iznevo. Vest jo je grizla, ker je bil Jean tako plemenit in nežen. V tisti minutu je sovražila njegovega tekmeča.

Z namršenimi obrvimi je isto popoldne stopila v razkošno pritlično stanovanje v 7. okraju.

»Če hočeš, da se še kdaj vidiš, se moraš preseliti!« je dejala takoj ob vstopu in lepega Mar-

Zanimivosti z vsega sveta

Le še štiri kočije ima Pariz 12.286 taksijev je konje docela izpodnilo.

Casopis o moških pravice so te dni ustanovili v Londonu može, ki so v zakonu nezadovoljni. V prispevki zatevajo, naj bi se z njimi bolje ravnal.

Cistec kanalov Gjula Barabasz je dobil pred kratkim Jokaijev književno nagrado, ki jo vsako leto podeljuje na Madžarskem. Do nedavnega je bil še navaden delavec, cistec kanalov, pozneje cirkuski rokoborec, v zadnjem času se je pa povzel v znamenitega književnika.

680 kil težko svinjo so te dni razstavili v romunske mestu Cluju. Vsi so 117 centimetrov, 228 centimetrov dolga in pojé vsak denar in 6 kil koruzne kaše in dve kili ostankov od jedi.

Z mokrom stavkajo že poldruge leto odborniki na občinskih sejih v Slavkovu na Poljskem. Sklenili so stavki takoj dolgo, dokler jim bo županoval mož, ki ga niso sami izvolili.

Nov plin, ki neutralizira vse dosegane strupne pline, je iznašel te dni francoski kemik Royer. Imenoval ga je oxycarbone.

Zavarovanje proti ločitvi je pred kratkim uvelia nekaka darska zavarovalnica. Njeni klienti so po večini ženske.

Steklenico z zelo nevarnim strupom so ukradli te dni z laboratorija liverpoolske bolnišnice. Policija si na vso moč prizadeva, da bi izsledila tatu. Z ukradenim strupom bi lahko pomoril 20 milijonov ljudi.

Beračka je zapustila 200.000 dolarjev (10 milijonov Din) v ameriški državici New-Jerseyu. Našli so jih po njeni smrti, skrite v njenem stanovanju.

Ljubica cesarja Franca Jožefa, Katarina Schratt je zašla v veliko revščino. Te dni so ji na dražbi prodali nekaj poslednje stvari.

Največ davor v Ameriki plačajo: kralj ameriškega tiska Mr. William Randolph Hearst in hollywoodski igralci, posebno igralka May West. Zato se misli Hearst preseliti v Evropo.

Dvanajst profesorjev iz Sydneja v Avstraliji se je te dni po 10 letih gimnaziskoga službovanja prijavilo k mestu. Samo eden od njih je skušil prestat.

300 topov in 200 tankov izdelava na mesec nemška industrija. Poleg tega Nemčija 90 tovar na letala.

Opomin neoprenim ljudem na parkih ulicah je berač brez nog. Na prsih ima tablico z besedami: »Skaknje iz avtomobila je nevarno. Jaz sem tako izgubil obe nogi in nisem za to dobit nikake odiskodnine.«

Najvarnejši državni poglavar je predsednik španske republike g. Alcalá Zamora. Te dni je pisarna predsedništva republike vrnjena finančnemu ministru 130.481 peset; toliko je predsednik lani prihranil.

Prvi Hitlerjev predstojnik v svetovni vojni je bil madžarski kraljev Peter Just, ki živi zdaj v Wisconsinu v Ameriki. Bil je na zapadni fronti narednik v četi, kjer je služil Adolf Hitler za podnarednika. Just pravi, da je bil Hitler zelo hraber, toda prijateljev med tovarisi ni imel nikoli.

Dvojboj zaradi mož, ki sta bili vanj zanjubljeni, sta si napovedali slikarka Aneta Malbère in operna pevka M. Arbeille v Toulousu na Francoskem. Slikarka je operno pevko nevarno obstreliščila.

Glej, glej! je rekel Marcel.

»Na vso srečo je moj mož preveč plemenit in prefinc, da bi verjet takemu obrekovanju!«

Kaj beremo in slišimo drugod

Kratke zgodbe in zanimivosti od vsepovsod

Kiplingove robne pripombe

(Fi*) London, jan.

Rudyardu Kiplingu ni bilo v mladosti postlano z rožicami. Kot gimnazijškega dijaka ga je pre mnogokrat dajala bolezen, ki ji pravimo »kača v žepu«. Zato je večkrat odnesel kakšne knjige, uro, nože, včasih celo hlače neki postarni ženici v zastavo.

Ko je stopil iz šole in je zaslo vel, so si pri starinarki kar kljuko podajali, zakaj vsakodan izmed njih, ki je vedel za Kiplingovo skrivnost o denarnih zadregah, je prihitel, da bi starinarki odkupili kakršnosibodi Kiplingovo lastnino.

Starinarka je s posebnim ponosom pokazala na neko knjižno polico, kjer je hraniла zastavljene Kiplingove knjige. Še z večjim ponosom je pa zaupala navdušenim kupcem, da »so knjige prav dobro ohranjene in prav nič zamazane. Bilo je v njih sicer premnogo Kiplingovih opazk, pa sem jih vse izbrisala!«

Striček s ceste

Monakovo, jan.

Ondan je stopil neki gospod »s svojim sinkom v eleganten monakovski brivski salon. Dal se je ostiriči, obriti, umiti lase, manikurati in pedikurati. Medtem je »njegov sinko« mirno sedel poleg njega in čakal, kdaj bo prišel na vrsto. Ko je bil gospod gotov, je rekel brivcu:

»Zdaj pa še mojega malega ostrizite! Jaz bom pa med tem skočil v trgovino in se takoj vrnem.«

Brivec je malčka ostrigel, toda očeta ni hotelo biti od nikoder. Nazadnje je mož postal že nestrpen in je s hudo slutnjo vprašal malčka:

»Kje neki tvoj oče tako dolgo tiči?«

»Moj oče? Gotovo mislite gospoda, ki je bil z meno? O, saj ni moj oče, neki neznan striček je, ki me je ustavil sredi ceste in me povabil, naj se grem k vam striči.«

Profesorska?

(Fn) Barcelona, jan.

Redko sicer, a vendar se zgodi, da morajo sodniki razsorjati o posledicah pozabljenosti kirurgov, ki puste v operirančevem telesu noži, škarje ali drugo orodje.

Nekoliko nenavadnejši je proces, ki se te dni plete v Barceloni. Obtoženi kirurg — eden izmed najuglednejših v mestu — je namreč pozabil v operirančevem trebuhu svoje... naočnike!

Naočnike! Človek se mora nehoti vprašati: kako je neki operacijo končal brez naočnikov, če so mu bili potrebni? Ali mu pa mar niso bili potrebni? A zakaj jih je potem vzel k operaciji?

Filmska igralka, ki noče postati trlica

(Hi*) Hollywood, jan.

Znana ameriška filmska zvezda Barbara Stanwyck je pravkar podpisala novo pogodbo. Toda to-

»Kaj ti je, Irena?« je vprašal Jean, ko je stopil v obednico.

Irena se je pošteno prestrasiila. Joj, kakšen oster pogled ima, kako dobro me pozna!

»Nič,« je odgovorila.

»Pač, čutim, vidim... Nekaj te teži. Zaupaj mi, povej, Irena!«

Ni več pomisljala. Da, govoriti mora, razbremeniti se mora, sicer ga ne bo nikoli več vredna. Z velikimi vlažnimi očmi se je resno zazrla v njegov obraz.

»Da, Jean, nekaj ti moram priznati. V trenutku zablode... tisto brezimno pismo je...«

»Kaj praviš?« Jean je poskoki pokonci in zavihtel pesti. Gnev mu je spačil obraz in oči so mu zagorele v blaznem ognju.

Irena se je zgrozila. Preteča nevarnost ji je vila moči.

»Ha, ha,« se je zasmajala, »sam preizkusiti sem te hotela; torej si vendar ljubosumen! Samo to sem hotela vedeti. Vse, kar si mi bil davi govoril, so bile torej zgolj fraze!«

Nič drugega ko puhle fraze, se je na tihem jezila; zaradi njih sem izgubila ljubčka in skoraj bi bila izgubila še moža... (Jk*)

krat je ona narekovala filmskim podjetnikom pogoje: nikoli ji ne sme podjetje prisoditi vloge, ki bi jo kakorkoli že prisilila k hujšanju.

Gospodje ravnateli so morali zagristi tudi v ta trdi oreh, zakaj Stanwyckova je pri gledalcih sila priljubljena. Umetnica trdi, da ali zbole ali pa pomor vse igralki, ki nasilno hujšajo.

Castna izjema je ta dama, ki ji ni mar linije, temveč le zdravje.

Ob premeni na angleškem prestolu

Lakonično poročilo

Najkrajše poročilo o pogrebu kralja Jurija V. je izšlo v dvornem izvestju 28. januarja:

»Danes je bil v kapeli sv. Jurija v Windsorju pogreb pokojnega veličanstva Jurija V. Prisotni so bili kralj, kraljica in kraljevska družina, vladarji, državni poglavari in zunanjji zastopniki.« (N. Zürcher Ztg.)

Troški za pogreb kralja Jurija V. v Londonu in Windsorju so precejšnji; nosi jih dvor sam.

Leta 1910 je stal pogreb kralja Edvarda VII. skoraj 700.000 frankov.

Težko je že danes reči, koliko je stal pogreb Jurija V. Poznavalci

Manj znano je, da je hotel Jurij II. leta 1755 oženiti svojega vnuka s princeso Braunschweig-Wolfenbuttovo, a princeva mati ni dovolila. Pravijo, da se je nato Jurij III., tedaj še waleški princ, skrivač poročil z lepo Hano Lightfootovo, hčerjo nekega suknarja, koliko je na tem resnice, še danes prav ne vedo.

Vemo pa to, da se je Jurij III. leto dni po zasedbi prestola poročil s sestro vojvode Mecklenburg-Strelitza, Šarloto-Zofijo, in da je imel z njo petnajst otrok: devet sinov in šest hčer. (Marianne, Pariz)

Fotografija ga je izdal

trdili, da je Edvard nič več in nič manj kakor neizpreobrnljiv sovražnik žensk.

Edvardov značaj je težko na kratko popisati. Sedanji angleški kralj je močna natura, zraven je pa tudi čustven: včasih se bo ob navidezni malenkosti od srca nasmehal, potem se pa brez vidnega vzroka pogrezne v otožnost. In vselej kadar se prebudi iz te brezčutnosti, ga prime nepremagljiva želja po razgibanju; zahoče se mu bučnosti in zabave.

Res, za ženske se dosti ne zanima, beži pa tudi ne pred njimi. Za šalo in ples je zmerom razpoložen; njegove partnerice trde, da je zelo prijeten in pozoren kavalir. To je pa tudi vse — kvečemu si privošči še nedolžen flirt v mesecini. Zakaj kakor je Edvard držen kot sportnik in se ne zoži izlepke kake zapreke, tako je v ženski družbi plah in sramežljiv.

Samski kralj

Celih 176 let Anglija ni imela samskega vladarja.

Zgodovina trdi, da je bil pred Edvardom VIII. poslednji angleški kralj, ki je kot samec zasedel prestol, Jurij III.; to je bilo leta 1760.

Manj znano je, da je hotel Jurij II. leta 1755 oženiti svojega vnuka s princeso Braunschweig-Wolfenbuttovo, a princeva mati ni dovolila. Pravijo, da se je nato Jurij III., tedaj še waleški princ, skrivač poročil z lepo Hano Lightfootovo, hčerjo nekega suknarja, koliko je na tem resnice, še danes prav ne vedo.

Vemo pa to, da se je Jurij III. leto dni po zasedbi prestola poročil s sestro vojvode Mecklenburg-Strelitza, Šarloto-Zofijo, in da je imel z njo petnajst otrok: devet sinov in šest hčer. (Marianne, Pariz)

Težko je že danes reči, koliko je stal pogreb Jurija V. Poznavalci

Manj znano je, da je hotel Jurij II. leta 1755 oženiti svojega vnuka s princeso Braunschweig-Wolfenbuttovo, a princeva mati ni dovolila. Pravijo, da se je nato Jurij III., tedaj še waleški princ, skrivač poročil z lepo Hano Lightfootovo, hčerjo nekega suknarja, koliko je na tem resnice, še danes prav ne vedo.

Vemo pa to, da se je Jurij III. leto dni po zasedbi prestola poročil s sestro vojvode Mecklenburg-Strelitza, Šarloto-Zofijo, in da je imel z njo petnajst otrok: devet sinov in šest hčer. (Marianne, Pariz)

Težko je že danes reči, koliko je stal pogreb Jurija V. Poznavalci

Manj znano je, da je hotel Jurij II. leta 1755 oženiti svojega vnuka s princeso Braunschweig-Wolfenbuttovo, a princeva mati ni dovolila. Pravijo, da se je nato Jurij III., tedaj še waleški princ, skrivač poročil z lepo Hano Lightfootovo, hčerjo nekega suknarja, koliko je na tem resnice, še danes prav ne vedo.

Vemo pa to, da se je Jurij III. leto dni po zasedbi prestola poročil s sestro vojvode Mecklenburg-Strelitza, Šarloto-Zofijo, in da je imel z njo petnajst otrok: devet sinov in šest hčer. (Marianne, Pariz)

Težko je že danes reči, koliko je stal pogreb Jurija V. Poznavalci

Manj znano je, da je hotel Jurij II. leta 1755 oženiti svojega vnuka s princeso Braunschweig-Wolfenbuttovo, a princeva mati ni dovolila. Pravijo, da se je nato Jurij III., tedaj še waleški princ, skrivač poročil z lepo Hano Lightfootovo, hčerjo nekega suknarja, koliko je na tem resnice, še danes prav ne vedo.

Vemo pa to, da se je Jurij III. leto dni po zasedbi prestola poročil s sestro vojvode Mecklenburg-Strelitza, Šarloto-Zofijo, in da je imel z njo petnajst otrok: devet sinov in šest hčer. (Marianne, Pariz)

Težko je že danes reči, koliko je stal pogreb Jurija V. Poznavalci

Manj znano je, da je hotel Jurij II. leta 1755 oženiti svojega vnuka s princeso Braunschweig-Wolfenbuttovo, a princeva mati ni dovolila. Pravijo, da se je nato Jurij III., tedaj še waleški princ, skrivač poročil z lepo Hano Lightfootovo, hčerjo nekega suknarja, koliko je na tem resnice, še danes prav ne vedo.

Vemo pa to, da se je Jurij III. leto dni po zasedbi prestola poročil s sestro vojvode Mecklenburg-Strelitza, Šarloto-Zofijo, in da je imel z njo petnajst otrok: devet sinov in šest hčer. (Marianne, Pariz)

Težko je že danes reči, koliko je stal pogreb Jurija V. Poznavalci

Manj znano je, da je hotel Jurij II. leta 1755 oženiti svojega vnuka s princeso Braunschweig-Wolfenbuttovo, a princeva mati ni dovolila. Pravijo, da se je nato Jurij III., tedaj še waleški princ, skrivač poročil z lepo Hano Lightfootovo, hčerjo nekega suknarja, koliko je na tem resnice, še danes prav ne vedo.

Vemo pa to, da se je Jurij III. leto dni po zasedbi prestola poročil s sestro vojvode Mecklenburg-Strelitza, Šarloto-Zofijo, in da je imel z njo petnajst otrok: devet sinov in šest hčer. (Marianne, Pariz)

Težko je že danes reči, koliko je stal pogreb Jurija V. Poznavalci

Manj znano je, da je hotel Jurij II. leta 1755 oženiti svojega vnuka s princeso Braunschweig-Wolfenbuttovo, a princeva mati ni dovolila. Pravijo, da se je nato Jurij III., tedaj še waleški princ, skrivač poročil z lepo Hano Lightfootovo, hčerjo nekega suknarja, koliko je na tem resnice, še danes prav ne vedo.

Vemo pa to, da se je Jurij III. leto dni po zasedbi prestola poročil s sestro vojvode Mecklenburg-Strelitza, Šarloto-Zofijo, in da je imel z njo petnajst otrok: devet sinov in šest hčer. (Marianne, Pariz)

Težko je že danes reči, koliko je stal pogreb Jurija V. Poznavalci

Manj znano je, da je hotel Jurij II. leta 1755 oženiti svojega vnuka s princeso Braunschweig-Wolfenbuttovo, a princeva mati ni dovolila. Pravijo, da se je nato Jurij III., tedaj še waleški princ, skrivač poročil z lepo Hano Lightfootovo, hčerjo nekega suknarja, koliko je na tem resnice, še danes prav ne vedo.

Vemo pa to, da se je Jurij III. leto dni po zasedbi prestola poročil s sestro vojvode Mecklenburg-Strelitza, Šarloto-Zofijo, in da je imel z njo petnajst otrok: devet sinov in šest hčer. (Marianne, Pariz)

Težko je že danes reči, koliko je stal pogreb Jurija V. Poznavalci

Manj znano je, da je hotel Jurij II. leta 1755 oženiti svojega vnuka s princeso Braunschweig-Wolfenbuttovo, a princeva mati ni dovolila. Pravijo, da se je nato Jurij III., tedaj še waleški princ, skrivač poročil z lepo Hano Lightfootovo, hčerjo nekega suknarja, koliko je na tem resnice, še danes prav ne vedo.

Vemo pa to, da se je Jurij III. leto dni po zasedbi prestola poročil s sestro vojvode Mecklenburg-Strelitza, Šarloto-Zofijo, in da je imel z njo petnajst otrok: devet sinov in šest hčer. (Marianne, Pariz)

Težko je že danes reči, koliko je stal pogreb Jurija V. Poznavalci

Manj znano je, da je hotel Jurij II. leta 1755 oženiti svojega vnuka s princeso Braunschweig-Wolfenbuttovo, a princeva mati ni dovolila. Pravijo, da se je nato Jurij III., tedaj še waleški princ, skrivač poročil z lepo Hano Lightfootovo, hčerjo nekega suknarja, koliko je na tem resnice, še danes prav ne vedo.

Vemo pa to, da se je Jurij III. leto dni po zasedbi prestola poročil s sestro vojvode Mecklenburg-Strelitza, Šarloto-Zofijo, in da je imel z njo petnajst otrok: devet sinov in šest hčer. (Marianne, Pariz)

Težko je že danes reči, koliko je stal pogreb Jurija V. Poznavalci

Manj znano je, da je hotel Jurij II. leta 1755 oženiti svojega vnuka s princeso Braunschweig-Wolfenbuttovo, a princeva mati ni dovolila. Pravijo, da se je nato Jurij III., tedaj še waleški princ, skrivač poročil z lepo Hano Lightfootovo, hčerjo nekega suknarja, koliko je na tem resnice, še danes prav ne vedo.

Vemo pa to, da se je Jurij III. leto dni po zasedbi prestola poročil s sestro vojvode Mecklenburg-Strelitza, Šarloto-Zofijo, in da je imel z njo petnajst otrok: devet sinov in šest hčer. (Marianne, Pariz)

Težko je že danes reči, koliko je stal pogreb Jurija V. Poznavalci

Manj znano je, da je hotel Jurij II. leta 1755

Dr. Josef Löbel

Za človeško življenje

Detektivski roman iz zgodovine medicine. — Drugi del: Sifilida

Malaria contra sifilida

Sicer je bolnik ob Kristijanem venu prihodu od veselja skočil pokoncu, sicer ga je prirščeno objel in vzkliknil: »To je lepo, da si prišel, mali brat, to je res lepo in prav! — toda kmalu nato je postala njegova govorica zmedena. Priovedoval je, koliko dela ga čaka, saj bo moral povabiti vse generalne ravnatelje z vsemi sveta, e s tiste z južnega in severnega tečaja. Sicer bo na koncu za svoj trdn bogato poplačan, ker mu bo obični zbor določil neverjetno visoko plato. Prosil je brata za pero in papir, da bi mu izračunil, kakšen kup gospodov in milijard bo odšel na leta začel še.

Potlej se je nezaupljivo ozrl na vse strani, se sklonil h Kristijanu, čisto blizu h njegovemu ušesu, in šepnil:

»Mo... ti zaupati veliko skrivnost, mali brat, toda prizesi mi, da živi duši ne izda niti besede o tem.«

Tovratno je vztrajal na prisegi in slo snem slisku roke, preden mu je zaupal, da je podtaknjen zamenjan otrok. Kot dojenčka so ga bili ugrabiли s cesarskega gradu in podtaknili družega otroka na njegovo mesto. Že zdavnaj se mu je čudno zdelo, da so ga razni ministri na skrivaj opazovali, v poslednjem času so pa celo časniki nedvoumno namigavali na to.

In nočnjo noč sem dobil dokaz za svoja domnevanja; skrivnost brezjčne vesti so mi odkrile natančno vse podrobnosti, je nadaljeval, sin zato sem ti hvaležen, mali brat, da si me tukaj spreval pod streho, kjer lahko noč in dan prisluskujem oddajni postaji, o kateri živ krst nič ne ve.«

Z grozo je poslušal Kristijan te izpovedbe. Zdaj se mu Fric celo še zahvaljuje za to, da ga je spravil v blaznico! Nehote je pomislil na neko pismo, ki ga je pisal Nietzschejev priatelj Overbeck, kmalu nato ko je oddal modrijana v baselski zavod. Mnogo boljšo prijateljsko uslugo bi mu bil storil, je pisal, »če bi mu bil vzel življenje, in zdaj res nimam druge želje, kar kar da bi bil kmalu rešen trpljenja! Toda zaradi tega ne čutim niti najmanjšo negotovosti in reči snem, da ne bi nihče, ki bi bil stal tiste dni ob mojo strani, čutil drugače. Nietzsche še sovraštva ni zmogel, čeprav sem vnaprej pričakoval, da me bo zasovražil, ko sem ga pa oropal svobode... Tako uničen je ta junak svobode, da še na svobodo več ne misli!«

Nepričakovani napad

Kakor da bi bil bolnik slutil, kakšne misli se Kristijanu pode po glavi: nenačoma se je njegova zaupljivost izprevrgla v togo. »Torej tudi ti si se specjal z mojimi sovražnikil se je zadrl na lepem in ni nehal brusiti bratu najgrše psovke v obraz. Spet je moral Kristijan misliti na neko vzporednost z zgodovino Nietzschejeve bolezni, na togo, ki ga je podala zoper lastno ljubljeno mater, tako da stvara zvojemu ljubljenemu ni smela več pred oči in mu ni mogla več streči in je morala celo presili-

šati še kakšno gremko besedo, ki jo je težko prebolela.«

Potri je Kristijan obsedel, ko je dal pravkar vstopivši asistent doktor Kunz Frica odvesti, da bi ga obvaroval nadaljnega razburjanja.

»Ali bo sploh kdaj ozdravel?« je zaskrbljeno vprašal Kristijan mladega zdravnika. »Kaj pa primarij pravi? Ali ne bi mogel govoriti z njim, da slišim njegovo sodbo?«

Gospod primarij je žal že odšel, je vladljivo odgovoril Kunz. »Danes ima še mnogo opravkov, ker nastopi jutri dopust. In ko je videl, kako prestrašeno ga je Kristijan pogledal, je brž dodal: »Sicer mi je pa natanko naročil, kaj naj storimo z vašim gospodom bratom: jutri predpoldne začenem zdravljenje z malarijo.«

Torej še to povrh! si je mislil Kristijan. Ali ni mar že to žalostno, da mora zboleli Fric prav v tem gnezdu civilizacije za hrbotom, da se mora zdraviti v trški bolnišnici, zdaj ga pa še primarij, ki je bržas vsaj izkušen, ne bo zdravil, temveč bo izročen na milost in nemilost temu mlademu začetniku. Kristijan se je zazrl v lepi, a prazni obraz neznanega blazniškega zdravnika z brezizraznim očmi in neumnimi bricami.

Skoraj je že hotel reči, da bo moral zahtevati, naj prepeljejo njegovega brata v domovino, ko ga vendar ne bo primarij osebno zdravil. Toda dr. Kunz se je nasmehnil: »Bodite kar brez skrb, gospod doktor, zdravljenje z malarijo ni nikaka čaravnija. Kar je treba storiti, bom tudi jaz zadal, in če vam je prav, vas celo prosim, da pridej jutri gledat, ko bom gospoda brata cepil. Ob desetih v malih operacijskih dvoranah.«

Kristijan si ni mogel kaj, da ne bi povabilo sprejel. Bil je kakopak precej obupan in se je ponocni nemirno premetaval. Kar pa ni mogel spati, je v postelji čital knjigo, ki mu jo je dal dr. Lange, da bi vsaj vedel, kakšno je to malarisko zdravljenje.

Izganjanje hudiča z Belcehubom

Najprej je nekoliko začuden izvedel, da je tako zdravljenje pravo pravcato zdravljenje s prisimo, ne ukročeno malario. Mislil si je — če si je sploh kaj določnega mislil — da služi v boju s paralizo samo kakšna malariji podobna mrzlina. Pa ne. Res rabi za zdravilo razvilita močvirška mrzlina, prava trešljika. Prav ta prastara bolezen, ki je o njej pisal že Protagoras pred skoraj tri tisoč leti, ki je bila že starenu veku Šiba božja, univerzalna grške kulture; tista »mrzlina«, ki je niti energični Rimljani s svojimi velikopotezni zdravstvenimi akcijami niso mogli zatreći; ki še današnji dan tare osem milijonov ljudi in jih sleherno leto dva milijona pobere!

Da so klicali sifilitični kugi še drugo, prav tako nevarno in zahrbitno kugo na pomoč, se je zdelelo Kristijanu toliko grozljivejše, ker je tudi nej vzrok, kakor piše v knjigi, nekakšen krvni zajedavec. Kar je za sifilido Schaudinova »spirochaeta pallida«, je za malarijo »malaria pallida«.

je za malarijo »malaria

plasmodium«, ki ga je odkril Francoz Laveran. Zakaj zgolj ta mikroba je, ki povzroča močvirsko mrzlino. Če močvirje mrzlice pospešuje, in če ima svoje ime od slabega zraka in italijanske označbe »Mal aria«, je tega krije pač samo okoliščina, da prija slabo močvirsko ozračje prav tistim komarjem, ki prenašajo malarici plasmodij. Odkar sta Ross v Kalkutini in Grassi v Italiji razkrinkala te komarje, natanko vemo, da je eden izmed njih, anofel, hudoben prenašalec, ki položi s pikom človeku tako rekoč jajce plasmodija v kri.

Tam plava potlej kot majcena okroglasta tvorina, kot »spora«. Samo da dolgo ne plava. Ze če dve, tri ure se zaje v kakšno rdeče krvno telesce in si ga privošči za južino. Tako se ga najde, da je napet kot zrel kostanj. In v pravem pomenu besede: ko se do grla načre, se razpoči, razpade v dvajset novih drobenih tvorin, v dvacet novih »spor«, ki se lakotno lotijo razdejanja od kraja.

Boj na življenje in smrt

Kako naj si človek pomaga? V prav pičlem času nastane iz slehernega teh plasmodijev dvajset novih, iz slehernega teh dvajset spet drugih dvajset... v nekaj dneh kar gomazi teh zajedavcev v kri! Saj ni verjet, da bi utegnili človeku — orjaku tako rekoč — priti tile pritlikavci do živega; zato sprva nekaj dni, med inkubacijo, res prekrižanih rok opazuje njihovo početje. Potlej se pa odloči in jim podkuri. Toliko vročine razvije v sebi, kolikor je le more, oddaje pa tako malo, da mu od mraza zobje šklepetajo; ko se mu zazdi, da si je nabral dovolj, da si je v notranjščini dovolj vročine nakupičil, pa zakuri vesiljivec s suho vročino; na-

Angleška dinastija in evropski vladarji

Spodaj priobčujemo rodovnik evropskih vladarjev, aktualen posebno te dni, ob izpremembi na angleškem prestolu. Rodovnik namreč kaže, da so tako rekoč vse evropske dinastije v sorodu z angleškim dvorom.

Umeteljitelj sedanje angleške dinastije je Jurij I. iz rodu Hanoverčanov. Rodil se je kot čistokrvni Nemec leta 1660. v Osnabrücku na Hanoverskem (Prusija). Angležem je vladal od leta 1714. do 1727. Njegov naslednik je bil Jurij II., kralj angleški od leta 1727 do 1760.

Iz pričujočega rodovnika vidimo, da so s hanoversko dinastijo v sorodu danci, norveški, grški, romunski, bolgarski in belgijski kralj, bivši nemški cesar Viljem, holandska kraljica in naš kralj Nj. Vel. Peter II. (po svoji mateni, Nj. Vel. kraljici Mariji, vnukini Alreda Koburškega, sina angleške kraljice Viktorije).

V svetovni vojni je pokojni kralj Jurij V. črta hanoversko ime iz imena svoje dinastije in privzel zase in za svoje naslednike rodbinsko ime Windsor po gradu enakega imena.

zadnje mu postane še samemu prevoče in tedaj znižuje med potenjem svojo temperaturo tako dolgo, dokler doseže normale. Mnogo sto tisoč zajedavcev je z vremenjem in parjenjem srečno pokončal. Toda živi se znova množe in ga prisilijo, da začne čez osem in štirideset ur, po vmesnem brezmrzličnem dnevu, spet znova svoj boj: menjaje ga trese mrzlica in kuha vročina s potenjem.

Malarici plasmodiji pa, ti se simujejo njegovi pekočini. V mnogih tisočletjih so se ji privadili in se ji prilagodili. V mnogih tisočletjih so se spriznali z napadov vročine ena in štiridesetih stopinj in še več!

Ni se jih pa privadila komaj nekaj stoletij stara pallida. Še zmerom je občutljiva za zvišano temperaturo: kadar le nekaj napadov malarije kri razbeli, ne obstane v njej niti ena rekoča.

To okoliščino je znanost poglobila. Zlodjev domislek, je premišljal Kristijan, peklenščka z vragom pregnati! Toda kako se na koncu še vraga znebiš? Kaj potem, če črnec, ko je storil svojo dolžnost, noče oditi?

Blagoslov kinina

Sicer je pisalo v knjigi, ki mu jo je dr. Lange posodil, prav preprosto in jedrino, da »po desetih do dvajsetih mrzličnih napadih malariju kinin ukroti«. Pripisan je bil tudi drobno tiskan splošen popis zgodovine tega zdravila. Začelo se je z gantljivo legendi lepe Peruje Zume, ki je ne meneč se za to, da ji je oče grozil s smrtno, izdala španski podkraljici zdravilno moč kininovega lubja. Celotno je bilo zapisano, da je ta dogodek navdušil Lafontaina za pese, navdušil Madame de Genlisovo za globočutno novelo, Lemoine-Montignya pa za dramo »Amazampo« ali odkritje Quinquine. Tudi iz poročila pobožnih jezuïtov, ki so prinesli kinin leta 1632. v Evropo, je bil ponatisnjeno odlomek: »Kininovo lubje uvažajo iz kraljevine Peru. Vzameš ga dve drobni, ga drobno razpše in presej. Približno tri ure, preden te po navadi stresi mrzlica, naliješ na lubji prah v kupici belega, močnega vina, in prece, ko te prične stresati mrzlica, popiše vso pripravljeno pičajo in ležeš v posteljo. Lubje je rešilo skoraj slehernega, ki ga je užil. Samo brez predpisa gospodov medicincev ga ni dovoljeno rabiti.«

Toda vse to ni moglo Kristijana polnomoma pomiriti. Ceprav imaš dovoljenje gospodov medicincev — kdo pa jamči, da kinin v vsakem primeru za gotovo prežene malarijo? Gotovo je vendar samo to, da se po cepljenju pridružijo zajedavi pallidi še prav tako zajedavci malarici plasmodiji in uničujejo kri. In vso noč je sanjal ne samo o lepi kraljici Zumi, temveč tudi o žilah svojega brata Frica, ki so v njih parasiči kraljika va-banque in so si namestu novčičev izposodili okrogle krvne ploščice za izpolnitev.

Ko se je zjutraj s težko glavo prebudil, se mu je pogled ustavl na kledarju, viščem v na steni hotelске sobe. Prebral je gesla dneva:

»Zelo nápal je, če zdravniku prav ne zaupaš in si brez njega vendar ne znaš pomagati.« (Goethe.)

To ni bil dober znanilec, to geslo danes zjutraj! V hudiču skrbeh je stopek Kristijan ob desetih v »male operacijski dvorano«. Fric je bil že tam. Dobro se je prespal in zdel se je polnoma pameten in zdrav. Razen njege je bil v sobi še neki mlad, močan

fan, ognjen z modro-belo progasto bolniško haljo, ki ga je krstil dr. Kunz za znašega velikodušnega darovalca krvic.

»Nikoli ne precepimo malarije iz krvi človeka, ki jo je nalezel od komarja,« je pojasnjeval asistent Kristijanu in se pogladil po polzani preči, »kajti pri takem človeku nikoli za gotovo ne vemo, ali ga morda ne daje huda tropška trešljika. Izberemo torej zmerom bolnika, ki smo mu njegove plasmodije sami umetno vcepili.«

»Ali ni mar nevarnosti,« je oprekel Kristijan, »da prenesete hkrati z zašeleno malarijo še druge, manj zašeleno bolezni?«

Usodni poskus

Dr. Kunz se je dobrovoljno namenil: »Nevarnost ni prevelika. Kdor ima sifilido, temu se ne more mnogo več zgoditi. Mar menite, da bo vašemu bratu kaj škodilo, če bo k svojim spirohetam dobil še nekaj novih iz krvi gospoda Petzolda?«

In še medtem ko je govoril, je izsesal s črpalko mladencu možu dva kubična centimetra krvi iz dovodnice in takoj ročno zasadil Fricu na stegnu iglo pod kožo in črpalko izpraznil.

»Tako, gospod Petzold,« je zaklical »velikodušnemu darovalcu«, »zdaj ste sprogljili do poslednjega vinjarja plačali, saj ste vrnili prav toliko krvi, kolikor smo vam je pred tednom dne vbrigali.«

Ogovorjeni se je zarežal in nerodno odsel.

»Zdaj velja počakati,« je dejal doktor Kunz obema bratoma, medtem ko si je umival roke. »Seme, ki smo ga posejali, lahko čez pet dni vzklijje, lahko se pa zavleče za tri tedne, preden bo doživel prvi napad.«

Res je trajalo dalje časa. Dan za dan je Kristijan obiskoval brata, zmerom ga je bil dobil pri pisanju pisem in ukazov »vsem generalnim ravateljem sveta«; včasih je bil zelo razburjen, celo agresiven, včasih dobrodušen, tih in potrežljiv.

Toda ko je prišel Kristijan deveti dan spet ob običajni uri, ni dobil brata kakor sicer sedečeza za mizo, temveč v postelji. Pred četrt ure, je prišedel strežnik, ga je čisto nenačoma in brez slehernih znanilev začela tresti mrzlica. Se zdaj je bil bolnikov obraz mrtvaško bled, ustnice in nohti posineli, noge so mu bile pa mrzle ko led in naglo je dihal.

»Kako ti je, veliki brat?« Kristijan se je sočutno sklonil k bolniku.

Mrzlica — znanilka ozdravljenja

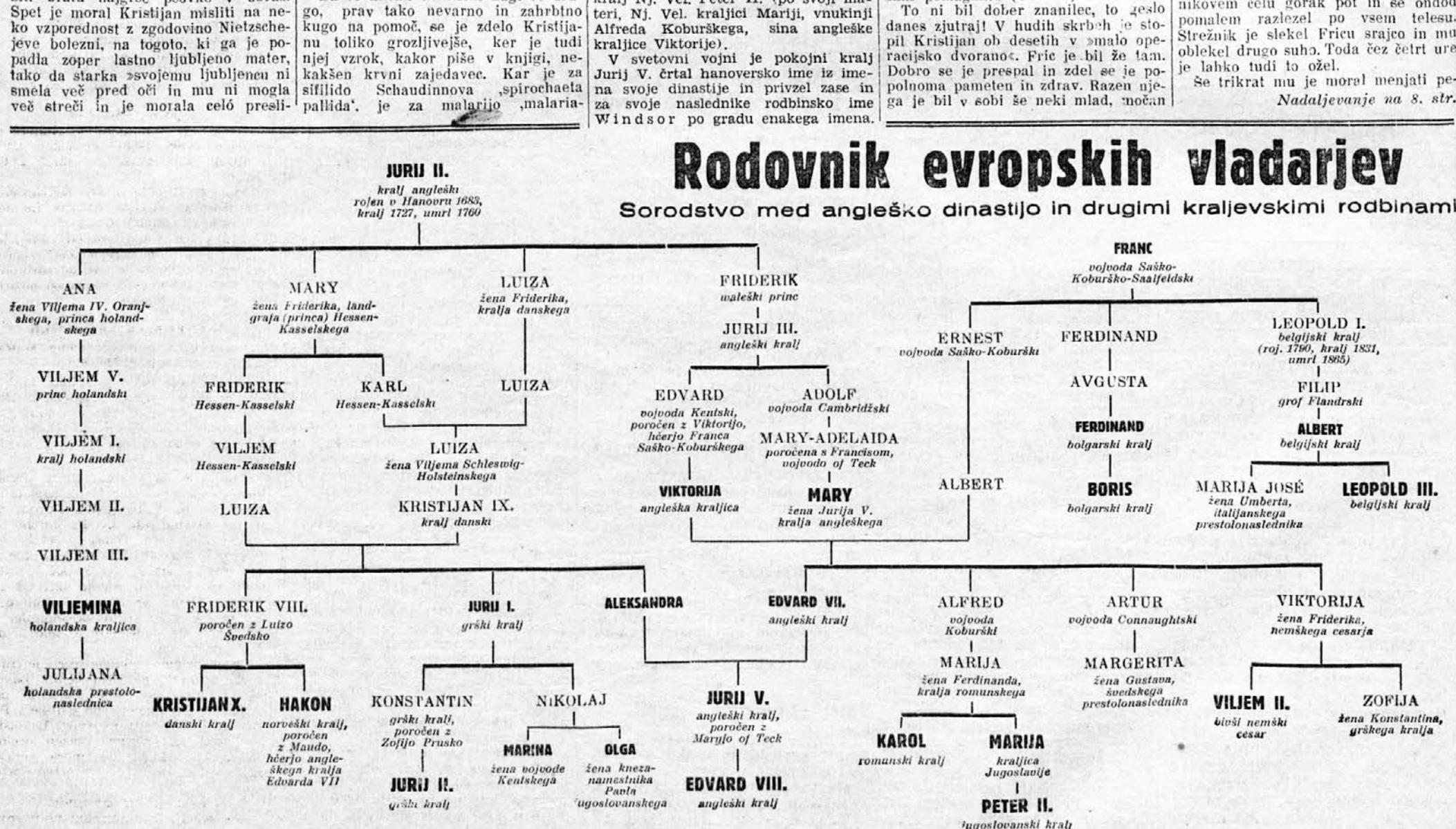
Ubožec se je tako tresel, da je komaj odgovoril. Zobje so mu glasno šklepetali. »Hudo, hudo slabo, Kristi,« je se težavo zajecjal, tako strašno me glava bol.

Toda čez kakšno uro je mrzlica po nehalha. Krčevalo utesnjenje žil se je sprostilo, krije je zaplala na površi telesa. Friceva koža je žarela, dotlej si ne blede lice je postal skrlatasto, oči velike in svetle, ustnice in jezik okoren in suhi.

Strežnik mu je potegnil izpod zadne plodopne. »40°4,« je dejal. Ta suha vročina ni udihala kakšnih pet ur. Potem se je razobil po bolnikovem čelu gorak pot in se ondod pomalem razlezel po vsem telesu. Strežnik je silek Fricu srajeo in mu oblike drugo suho. Toda čez četrt ure je lahko tudi to ožel.

Se trikrat mu je moral menjati per.

Nadaljevanje na 8. str.

Privatna detektivka

Po lesničnih doživljajih napisala H.B.

4. nadaljevanje

Kmalu sem imela priložnost spoznati, kako važna utegne biti skrbno urejana kartoteka in kako dragoceni njeni podatki.

Neko jutro me je šef poklical k sebi. Pravkar je bil dobil naročilo od uglednega hotela nekega zdravilišča ob Vzhodnem morju. Že koj v začetku glavne sezone je neki gostij izginil iz njene sobe ves nakit. Tat je moral biti iz vrst gostov in ker ni še nihče odpotoval, je bil pač še v hiši. Zato se je bilo batiti novih tativ, zato je pa hotelier tudi prosil naš detektivski urad za pomoč.

Preden se je šef lotil zadeve, si je dal poslati seznam vseh gostov tistega hotela. Seznam je prišel z letalsko pošto.

»Oglejte si malo tole reč, mi je rekel doktor, »morda boste katero izmed imen srečali tudi v kartoteki!«

Seznam je obsegal več ko stojim in mnoge časa me je stalo, preden sem vsa pregledam. Nekatera izmed njih so bila res tudi v kartoteki, a to so bile izključno same ugledne osebnosti, ki so se njega dni obrnile do nas po pomoč. Med njimi je bil tudi neki madžarski baron. V kartoteki sem brala njegove osebne podatke (njihovo točnost so bili že prekontrolirali), nato sem pa zagledala tole pripombo:

»Zivi baje od obresti svojega premoženja, mnogo potuje, občuje v prvotni družbi in je neoporečen. Glej tudi št. 1567!«

Poiskala sem list s to številko in našla barona v seznamu ljudi, ki so bili v gosteh pri nekem berlinskem bankirju, ko se je zgodila neka predrzna tativina. Po odhodu gostov je bankir opazil, da je bil nekdo v njegovi delovni sobi vlotil v pisalno mizo in jo izopal. Izginila mu je vsa gotovina in dragocena zbirka znakov. Tatu ni bilo moč drugod iskati kakor med gosti. Naš urad, ki je takrat skupaj s policijo vzel zadevo v roke, ni ničesar opravil, ker ni bilo prav nikakve oporišča. Tudi policijska preiskava ni spravila ničesar na dan.

Vzela sem obo lista kartoteke in šla z njima v šefovo pisarno.

»Količor vemo,« je rekel doktor, ko je pregledal obo lista, »je bil ta baron že v drugo priča velike tativne. Možnost, da je bila njegova načinost le slučajna, pade torej za petdeset odstotkov. Spustil vas bom na tega barona; če ne pojde drugače, morate nastaviti past.«

Dobila sem potrebnata navodila, prisojnično pismo za tamkajšnjega policijskega komisarja in lep znesek na roko, da si izpolnilom svojo toaleto, drugače se med elegantskimi gosti razkošnega hotela še pokazati ne bi mogla.

*

Že prihodnji dan sem se ustavila v enem hotelu kot dozdeven gof. Ravatelj hotela je seveda že vedel, da pride. Drugače ni pa nihče niti slušal, po kaj sem prišla.

S hoteljem sem imela daljši razgovor in mu pri tej priložnosti tudi namignila, da se sum obrača na madžarskega barona. Hotelier ni bil videti nič kaj začuden; očitno je že izkušta vedel, da se hotelski tativi po načini ne predstavljajo v plebejski zunanjosti.

Za večerjo mi je dal pogrneti v bližini baronove mizice. Njegov sedež je bil že poprej pokazal, tako da sem morala Madžara pri priči spoznati.

Ko sem stopila v dvorano, je baron že sedel za mizo. Bil je zastaven gospod gospiske zunanjosti. Med večerjo je večkrat pogledal k meni, jaz sem se pa naredila, kakor da ne bi bila ničesar opazila.

Priznati moram, da še nisem vedela, kje naj primem. Tudi se mi je uspeh zdel že vnaprej dvomljiv, tem bolj, ker je bilo veliko vprašanje, ali je baron sploh kaj v zvezi s tativino. Po doktorjevih navodilih sem imela biti za vabo; morda se bo tat — naj bo že baron ali kdo drugi — nanj vzel.

V tem pogledu mi je bil šef spet izkazal veliko zaupanje: dal mi je na razpolago tri brillantine prstane, biserne ovralnice, uhane, zapestnice in zapestno uro iz platine.

»Ta nakit je vreden dobrih 15.000 mark, mi je bil dejal. »Izposodil sem si ga pri nekem znanem dragotinariju in seveda odgovarjam zanj. Dobro pazite, drugače vam ga morda res še ukradejo.«

S tem nakitom sem imela po dolčenem načrtu vjeti hotelskega tatu.

Prvi večer sem se nakičila samo z zapestno uro in enim prstanom, ostale dragotine sem pa dala shraniti v hotelsko blagajno.

Drugi dan predpoldne sem odšla na hotelsko poščino. Tudi baron je bil tam v družbi več kopaliških znanec. Toda prvi dan nisem marala biti

preveč na soncu in zato popoldne nisem šla na poščino. Sedla sem rajši v kavarno in brala časnike.

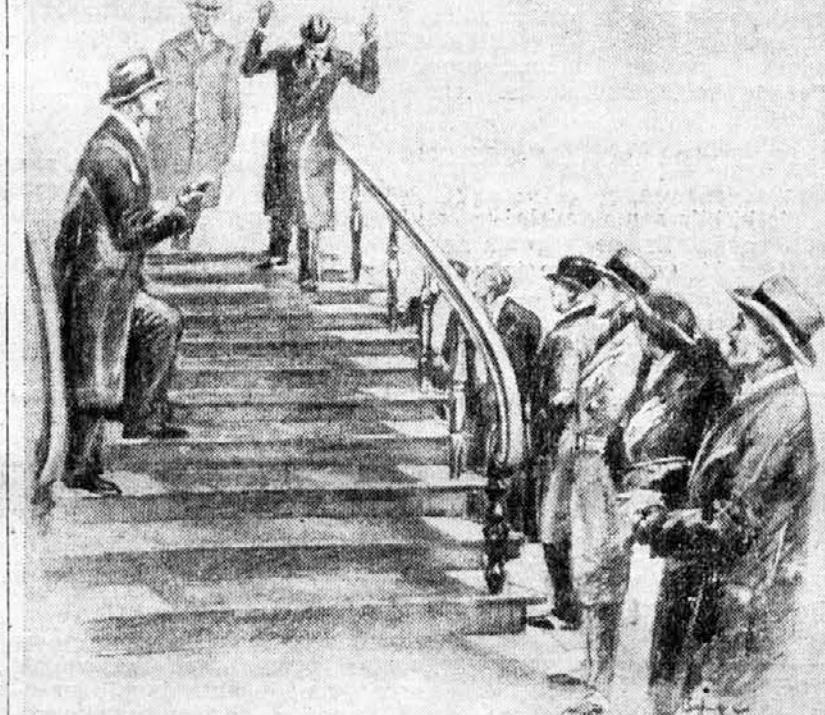
Med čitanjem sem slučajno pogledala k oknu in tedaj sem za drobec sekunde užral moško postavo, ki je hlašno švignila mimo. Prvi mah sem hotela planiti ven in za tujecem, ker se mi je zdelo, da sem v njem spoznala našega dokторja. Toda premislila sem se: dejala sem si da sem se prav gotovo zmotila, saj bi mi bil še vendar povedal, če je mislil priti za menoj.

VIII Moja prva polomija

Kakor mi je bil doktor naročil, sem si tisti večer nadela ves nakit. Pozno popoldne sem šla ponj v hotelsko pisanino in odšla z njim v svojo sobo. Preden sem jo zaklenila, sem spodaj pri vrati prilepila košček lepljivega obližja, tako da bi moral ozapiti, če bi bil kdo med mojo odšotnostjo stopil v sobo. Nakit sem vzela v ročni torbici s seboj, tat je smel samo slutiti, da je v sobi, najti ga pa ni smel.

Zato sem mu pa nastavila drugo past, in sicer kovčeg s potnim potreščinami, kakršni hotelske podgane povznamadi, najprej pretaknejo. Toda v kovčegu ni bilo prav nič dragocenosti, temveč samo majhen peklenki stroj. Če bi kdo mal kovček odklenil ali nesilno odpril in dvignil pokrov, bi mu obraz vseh krepkih curkov.

Ko me je zagledal, se je začel doktor od sreca smejeti, jaz bi se bila pa najrašči pogreznila v zemljo.

Malo potem sta barona v hotelu arretirala dva kriminalna uradnika

rečeli, hkrati bi pa začel na ves glas zvoniti zvonec, skrit v majhni železni kaseti v kovčegu.

Zaklenila sem torej svojo sobo in spravila ključ pri vratarju ter mi naročila, da ne sme sobarica prestopiti praga moje sobe, dokler se ne vrnem.

Nato sem šla na majhen sprehod po mestecu. Ko sem se vrnila, je baron že sedel v hotelski veži. Odhitela sem gledat pred svojo sobo in videla, da nij je bil nihče v njej: lepljivi obliž je bil nedotaknjen. Skrbno sem se oblekla in si nadela nakit. Potem sem šla do v obednico. Med večerjo se mi je zdelo, kakor da bi me baron pozorno opazoval.

Tisti večer se ni nič zgodilo, toliko več pa drugi dan.

Ko sem se pozno popoldne vrnila s poščino, sem hotela enako storiti kakor prejšnji dan. Šla sem po nakit v hotelsko pisanino, toda danes je baron že sedel v veži, ko sem stopila iz pisarne. Spoznala sem ga včasih temu, da se je skrival za časopisom. Še enkrat sem ga hlašno ošminila odstrani z očmi in tedaj sem nekaj opazila, kar mi je dalo mislitev. Natanko v višini baronovih očej je bila namreč v časopisu luknja. Utegnila je biti slučajnostna, a prav tako je bilo možno, da me je hotelir dal na razpolago. Iz tiste sobe je opazoval moja vrata vse dodelj, dokler se nisem vrnila.

Ko sem prišla v svojo sobo, sem najprej odložila šatuljo z nakitom na mizo, da ga bom poznej spravila v torbico in odšla z njim na sprehod po mestu. Se prej sem pa stopila v kopalnico poleg sobe, da si umijem roke. Vrata sem sama priprila.

Vzlic pljuskovanju vode se mi je zdaj ei zazdej, kakor da bi bila nekaj slišala iz sosednje sobe. Brž sem zaprla vodo in medtem ko sem jadrono hitela k vratom, sem si z brisačo otiral roke. Le še en korak in zunaj bi bila — tedaj je pa nekdo zalonul vratra.

»Kaj nai pa to pomeni?« sem ogorčeno zavpila, meneč da je sobarica zaprla vrata. Pritisnila sem na kljuko — vrata so bila od zunaj zaklenjena.

»Odprite!« sem zavpila in začela s pestimi razbijati po vrati. Šele zdaj sem se spomnila nakita in kri mi je oledenela v žilah. Pogledala sem skozi ključavnino luknjo, toda videla nisem ničesar.

Nekdo jo je moral na drugi strani zadelati.

Obup me je obšel. Vpila sem in razbijala, toda kopalnica ni imela okna, temveč le majhen zaklopac za ventilacijo. Tako sem zdaj sedela zaklenjena kot »velika detektivka«, ki je hotela razkrinkati tatu — v sosednjem sobi mi je pa medtem tat lahko neskrbo ropan zaupani mi nakit. Le zapestno uro sem rešila, ker sem jo imela na roki.

Petnajst tisoč mark! Gnev me je prevzel in zraven sram. Zaradi mojega prvega uspeha mi je bil zrasel greben, prevzela sem se in postal lahkomselna, gos neumna. Zdaj pa imam sramoto!

Nekaj časa sem še rohnela in razbijala, dokler nisem postalna hripava. Potem sem se pa spustila na stol in v tem obupu strmelja predse.

Eno uro, dve uri...

Naposled so se od zunaj zaslili glasovi, potem bližajoči se koraki, nekdo je vzlomil ključ v ključavnico, vrata so se odprala in pred menoj je stal — moj šef!

*

Ko me je zagledal, se je začel doktor od sreca smejeti, jaz bi se bila pa najrašči pogreznila v zemljo.

Eno uro, dve uri...

Nekaj časa sem še rohnela in razbijala, dokler nisem postalna hripava. Potem sem se pa spustila na stol in v tem obupu strmelja predse.

Eno uro, dve uri...

Nekaj časa sem še rohnela in razbijala, dokler nisem postalna hripava. Potem sem se pa spustila na stol in v tem obupu strmelja predse.

Eno uro, dve uri...

Nekaj časa sem še rohnela in razbijala, dokler nisem postalna hripava. Potem sem se pa spustila na stol in v tem obupu strmelja predse.

Eno uro, dve uri...

Nekaj časa sem še rohnela in razbijala, dokler nisem postalna hripava. Potem sem se pa spustila na stol in v tem obupu strmelja predse.

Nekaj časa sem še rohnela in razbijala, dokler nisem postalna hripava. Potem sem se pa spustila na stol in v tem obupu strmelja predse.

Nekaj časa sem še rohnela in razbijala, dokler nisem postalna hripava. Potem sem se pa spustila na stol in v tem obupu strmelja predse.

Nekaj časa sem še rohnela in razbijala, dokler nisem postalna hripava. Potem sem se pa spustila na stol in v tem obupu strmelja predse.

Nekaj časa sem še rohnela in razbijala, dokler nisem postalna hripava. Potem sem se pa spustila na stol in v tem obupu strmelja predse.

Nekaj časa sem še rohnela in razbijala, dokler nisem postalna hripava. Potem sem se pa spustila na stol in v tem obupu strmelja predse.

Nekaj časa sem še rohnela in razbijala, dokler nisem postalna hripava. Potem sem se pa spustila na stol in v tem obupu strmelja predse.

Nekaj časa sem še rohnela in razbijala, dokler nisem postalna hripava. Potem sem se pa spustila na stol in v tem obupu strmelja predse.

Nekaj časa sem še rohnela in razbijala, dokler nisem postalna hripava. Potem sem se pa spustila na stol in v tem obupu strmelja predse.

Nekaj časa sem še rohnela in razbijala, dokler nisem postalna hripava. Potem sem se pa spustila na stol in v tem obupu strmelja predse.

Nekaj časa sem še rohnela in razbijala, dokler nisem postalna hripava. Potem sem se pa spustila na stol in v tem obupu strmelja predse.

Nekaj časa sem še rohnela in razbijala, dokler nisem postalna hripava. Potem sem se pa spustila na stol in v tem obupu strmelja predse.

Nekaj časa sem še rohnela in razbijala, dokler nisem postalna hripava. Potem sem se pa spustila na stol in v tem obupu strmelja predse.

Nekaj časa sem še rohnela in razbijala, dokler nisem postalna hripava. Potem sem se pa spustila na stol in v tem obupu strmelja predse.

Nekaj časa sem še rohnela in razbijala, dokler nisem postalna hripava. Potem sem se pa spustila na stol in v tem obupu strmelja predse.

Nekaj časa sem še rohnela in razbijala, dokler nisem postalna hripava. Potem sem se pa spustila na stol in v tem obupu strmelja predse.

„PLANINKA“ zdravilni čaj

napravljen je po starem in preizkušenem predpisu iz najboljih planinskih zdravilnih zelišč.

Gotovo je že mnogim znano, da se morajo človeškemu telesu zlasti spomladji potom naravnega zdravljenja dovajati takšne snovi, ki delo očistijo razpadkov in kri obnovijo.

Da opravite to kri osvežujoče in kri čistilno zdravljenje z najbolj zdravimi, najnaravnjimi sredstvi, pritek kri osvežujoči in kri čistilni Planinka čaj Bahovec, ki je preizkušen za najuspešnejšega.

namreč potrujejo, da se Planinka čaj radi svoje sestave in radi zdravilnih snovi zelišč z uspehom lahko uporabi pri nastopnih boleznih: pri zaprtju, pri slabih prebavi, pri napenjanju telesa vsled črevesnih plinov, pri slabotnem delovanju črevesa, pri boleznih jeti in žolča ter pri žolčnem kamnu, pri hemoroidih, pri tolščici (prekomerni debelosti), pri raznih kožnih boleznih (tvorih, koprivastem opahu, izpuščajih, mozoljih, ogrčih itd.), pri poapnenju žil (arteriosklerozi).

Zahajevate v apotekah izrecno Planinka čaj Bahovec za 20 Din po paketu, ki vsebuje samo tedaj pravi Planinka čaj, ako je paket zaprt in plombiran ter nosi naslov:

Ceharna Mr. Bahovec, Ljubljana

ki Vam brezplačno pošlje vzorec in poučno knjižico.

R. S. št. 2834, 14.212 od 23. I. 35, 10. VII. 34.

Anekdote

ANEKDOTE O SHAWU

Bernard Shaw ne zna nobenega tujega jezika, najmanj pa it

Njena velika ljubezen

PO FRANCOŠČINI PRIREDIL B. P.

17. nadaljevanje

»Seveda!« sem se zasmajala. Njegova korektnost me je dražila. »Prav malo vam je mar, kaj počnem!«

»Nu, proti čemu se pa potem pritožujete?«

»Proti vam! Vaše vedenje je neznošno.«

»Res? Izvolute se nekoliko jasneje izraziti! Ne razumem vas.«

Njegov ton je začel spet postajati porogljiv. Le iztežka sem se premagala, da mu nisem sledila na to pot. Mirno sem odgovorila:

»Zadnjih štirinajst dni niste spregovorili z menoj deset besed... Vaš prezirljivi molk mi je mučenjši od očitkov... Še vaši ljudje so vas začeli posnemati.«

Planil je pokonci.

»Moji uslužbeni se nimajo vmešavati v najine zadeve!« je zavplil. »Kdorkoli se je pregrešil zoper dolžno vam spostovanje, ga bom pognal! Povejte mi imena — pri priči bodo zapustili to hišo!«

»Nikogar ne bom imenovala!... Zakaj naj bi ti siromaki po nedolžnem trpeli zaradi najine natanknjenc? Ne, samo vas obtožujem!«

»Prav ista bi bila, če bi samo sebe obtožili.«

»Mislite?... Ko sva se poslednji sporekla, sem vam vendar v vsem ustregla.«

»To se pravi, ker vam nisem dovolil novih lahkomiselnosti, ste mi oblubili, da boste opustili neke jutrnje spreponde.«

»Res je... opustila sem jih! Nemara celo mislite, da sem z veseljem odnehala?«

Bežno se je nasmehnih.

»Narobe: prepričan sem, da vas je to stalo zelo mnogo samopremagovanja in da ste odnehal samo iz simpatij do nekoga drugega.«

»Iz simpatij!«

Beseda me je zadeta v srce. Osuplo in s strahom sem pogledala Arturja Wintertonja, toda on je nalač gledal drugam.

»O, moj Bog! Menda vendar ne mislite, da sem iz obzirnosti do onega moža tako ravnala!... Prisežem, da se mislila nisem nanjam, ko sem ustregla vaši želji... Hotela sem vas le obvarovati, da ne bi komu delali po nepotrebnem krivice. Zlasti pa nisem marala, da bi ravnali kot oslepjen mož... ki mora braniti svojo čast.«

Zadnje besede sem le s težavo izgovorila, tako hripav mi je postal glas. In vendar me je neka sila naganjala, da jih izgovorim — besede, ki jih niti sama sebi nisem marala nikoli priznati!

Pogled mojega moža se mi je zavrtal v oči ko jeklen sveder.

»Torej ste tistikrat le priznali, da ste moja žena in da imam zakonske pravice do vas?«

Pričakoval je pritrdirjen odgovor, toda zazdela se mi je, da trepetna v njegovem glasu pritajeno zmagovalje, in to je v meni obudilo speci ponos.

»Mislim, da nisem nikoli priznala zakonitosti vaših pravic,« sem poskušala obrazložiti svoje stališče. »Te pravice ste si sami prilastili, vendar nisem marala, da bi se osramotili v vlogi zakonskega moža, čeprav ste jo igrali zoper mojo voljo.«

Moje pojasnilo ga je vidno vznevolsjilo. Živčno je začel hoditi po sobi.

Toda kmalu se je ustavil in se ustupil predme.

»Zato torej, da mi to poveste, ste prišli danes kalit moj mir?«

je vprašal in iz njegovega glasu je izginilo še tisto malo blagočinston, ki jo je kazal dotedaj.

»Mislila sem, da je med nama nekak nesporazum, zato sem hotela zadevo razčistiti. Hudo mi je, če vidim, da se kdo namesti, ne da bi bila kaj zakrivila.«

»Kajpada mislite, da vam delam krivico?«

»Prišla sem k vam, da izjem, kaj mi imate ocitati — če kaj imate!«

Porogljivo se je zasmajal:

»Nu, prav! Vedite tedaj, madame, da ste zadeli: ničesar, prav ničesar vam nimam ocitati! Toda svojega vedenja napsuti vam vzliz temu ne bom izpremenil, zakaj sami ste hoteli to vedenje, čeprav se danes proti njemu pritožujete.«

»S čim? Ker sem govorila z onim gospodom?«

»Ne, madame! Misel na vašega tedanjega častilca nima prostora v moji glavi, verjemite mi, da ne! Ljubosumnost ni, kjer ni vsaj malo ljubezni, in razumeli boste, da je v mojem srcu le malo prostora za globlje čustvo do ženske, kakršna ste vi... kakršna hočete biti v mojem življenju.«

Vstala sem, nekoliko zmedena. Tako malo sem bila pripravljena na njegove ironične ocitke, na te trde besede, ki mi jih je z nekim gnevom vrgel v obraz, da niti mislila nisem na odgovor; edina želja, ki me je obšla tisti trenutek, je bila, da zbežim odtod.

Toda on se je ustupil predme, prekržal roke na prsh in neizprosno nadaljeval:

»Niste pripravljeni na tak odgovor, kaj ne? Prav, pa mi pojte, kdo drugi ko vi, mi je že z mrzlo okrutnostjo vrgel v obraz najtrše besede, kar jih je kateri moški kdaj slisal iz ženskih ust: „Za vas se niti ne zmenim! Kaj mi mar, kako živite! Zame ste tujec in tuječ mi boste ostali. Vaša žena sem zoper svojo voljo... in kopico drugih, prav tako brezobzirnih? Rekli ste, da tako tudi mislite, ne? Vaše besede so bile izraz vaših čustev — saj ste tako nekako rekli, ne?«

»Da,« sem zajecjala, vsa zbenega sprico tolikšne silovitosti.

»Nu, prav!« je povzel še siloviteje. »Zakaj bi se potem ukvarjal s tujko? Zakaj bi se trudil za naklonjenost človeka, ki mu nisem nič mar? ki sem mu tujec? Zame ste samo zakonita žena, ki se nimam z njo ukvarjati. Vidite, madame, to je vsa skrivnost mojega vedenja do vas. Ali ste zdaj zadovoljni?«

Nisem odgovorila na to ironično vprašanje.

Iz njegovih besed je udarjala tolikšna silovitost, da sem se instinkтивno zaprla sama vase: neznan strah me je bil iznenadno prevzel.

Nehote sem se umaknila do naslanjača in se naslonila nanj. Srepo sem strmela v tla, trepetajoča in s strahom čakajoč novih žaljivih ocitkov.

Toda ni jih bilo. Tišina je zavladala v sobi. Slišala sem samo razbijanje krvi v svojih senčeh. In po glavi so se mi podile vse mogoče misli.

Torej so bile vendarle moje takratne besede vzrok njegove nerazumljive obnemelosti! Toda medtem ko sem mislila, da so šle mojemu možu do srca, so mu šle do živega le... po mrtvi črki!

Čudna je vsa ta istorija, nič več je ne razumem...«

Hotela sem se zasmajati, toda smeh mi ni prisel čez ustnice.

Vzrvnala sem se. Okoli mene se je vse zavrtelo. Pravkaršnji prizor me je bil docela strl.

Ne, danes sem prešibka, danes se ne čutim zmožno, da bi mi odgovorila.

Najbrže sem morala biti zelo bleda, zakaj stopil je korak proti meni, kakor da bi mi hotel prisločiti na pomoč.

Toda iz mojih oči je prestrel takoj sovražen pogled, da mu je zastal korak.

Počasi, odrevenočko avtomat, sem stopila proti vratom in odšla brez besede, ne da bi se me bil le z besedo upal ustaviti.

Ko so se vrata zaprla za menoj, se mi je zdelo, da laže dřham. Toda duševni pretresljaj, ki sem ga bila pravkar doživel, je pustil sledove tudi na telesu: morala sem se krčevito prijeti za zastor v predсобju, drugače bi bila omahnila po tleh, tako slabotna sem bila.

Cez nekaj sekund so se mi sile vrnil. Toda vzliz temu je dolgo trajalo, preden sem prišla v svoje stanovanje v prvem nadstropju.

Tam sem na dušek zvrnila kožarček okrepčila. Takrat šele sem se čutila spet močno.

In tedaj sem brez premisleka, sama ne vedoč zakaj, zgolj iz nepremagljive potrebe, da odženem misel, da ukrotim jok, vzel klobuk, si ogrnila plašč in odšla z doma.

Na ulici sem se mehansko obrnila na levo in krenila po cesti, zavila potem v drugo ulico in spet v tretjo... brez cilja... samo da nekam pride... samo da ubežim... samo da ne bom več tu...

»Oh, da, proč odtod, proč!...«

A kam naj zbežim? In pred čim?

Ko bi bila sama vedela!

Neznana sila me je gnala naprej; neki instinkt me je podil proč, kamorkoli že — kakor otroka, ki je kaj ubil in se boj kazni... kakor psa, ki se brezumno zažene v beg, ko zaslisi srđiti glas svojega gospodarja.

Drugi del

1

Beg v noč

Noč je bila že legla na zemljo, ko so mi utrujene noge odrekle pokorščino.

Kini prinašajo

KINO SLOGA

Ljubljanski dvor Telefon 2730
do petka 7. t. m.

»OCI CARNAJE«

v glavnih vlogah Harry Baur

in od sobote dalje

»LJUBEZEN NA DVORU«

zadnji film Hansi Niese

SOKOLSKI DOM SISKA

telefon 35-87

predvaja v petek 7. ob 20. uri in v nedeljo ob 11. uri dop. po znižani ceni

Din 3—

»VRATIJI DEČKO«

od 8. do 10. t. m. premijera operete

»CRENADIRJI LJUBEZNE«

v gl. vlogah: Rant Roulien in Conchita Montenegro

od 11. do 13. t. m.

»DETE KARNEVALAC«

v glavnih vlogah Ivan Možuhin

KINO MOSTE

predvaja v soboto 8. v nedeljo 9. in v pondeljek 10. februarja t. l. veselo opereto

»PLAVOLASA CARMEN«

v glavnih vlogah Martha Eggerth dodatki in cene običajne

KINO TALIJA KRAJN

predvaja v soboto 8. t. m. ob 20.30 ur ter v nedeljo 9. t. m. ob 16., 18. in 20.30 ob veliko zvono opereto

»SLAB KONEC — DOBER ZAGETEK«

z najboljšimi in najpriljubljenejšimi filmski komiki: Rose Barsony, Szóke Szakáll, Ernest Verebes in Tibor v. Halmay.

V nemškem jeziku.

Dopolnilo: običajni dodatki

ZVOČNI RADIJE JESENICE

telefon int. 10

predvaja v petek 7. t. m. ob 20. uri, v soboto 8. t. m. ob 20. uri in v nedeljo ob 15. in 20. uri sijajno filmsko burko iz vaškega življenja v planinskih krajih.

»ŽENE STAVKAJO«

v glavnih vlogah: Trude Marlen in Paul Richter. Dodatki: domači kulturni film,

glasbeni film »Bora Minevci« in njegov orkester, igralec na orglice ter Par-

ramountov zvočni teatnik.

Hladno je bilo in ta nočni hlad je dobro del moji vročici: počasi je prenehal neobrzdani ples preganjajočih se misli v moji trpinčen glavi in začela sem se zavedati same sebe.

Ko sem tavala po razdrtem tlaku naprej, samo naprej, sem se morala neprestano ozirati okoli sebe in se izpraševati, kje sem.

Bledne plinske svetilke so mi edine kazale kot v temo. Le tu tam sem srečala katerega zapoznelega pasanta; gotovo je hotel domov, v toplo zakurjeno stanovanje, kjer so ga domaći že čakali.

Hodila sem po široki cesti, zasajeni z drevjem, z redkimi hišami na obeh straneh. Biti sem moral že daleč iz mesta, zakaj redke luči v oknih so mi izdajale preproste in skromne pritlične hiše. Ne vedoč kdaj, sem bila pustila London za seboj; sam Bog vedi, v katero predmestje sem bila zašla.

In vendar me ni čudilo, da sem tako daleč od doma.

Sodeč po utrujenosti, sem morala dolgo hoditi; toda dalje kakor do te ugotovitve se moje misli niso povzpele.

Niti na um mi ni prišlo, da bom morala to noč prespati v najnaj; da me doma čakajo in so v skrbih zame, se še spomnila nisem.

Toda zavest prostosti me ni nav

Lepota, zdravje, dom

Rubrika za mladi in manj mladi ženski svet

Da boš zdrava in tepa

Če imas preobilne boke

Pariz, januarja.
Čeprav letos skoraj ni snega, si ga vneti smučarji in smučarke vsaj ob nedeljah poščejo v hribih. Smučarka mora pa imeti hlače. A glej: pogled na takole ohlačeno damico je le prevečkrat vse prej kakor estetičen. Prepričana sem, da bi marsikatera ženska prav rada žrtvovala negovani mezinčni noht, če bi s to žrtvijo vsaj malo skrčila — imenujmo zadovo kar s pravim imenom — obseg svoje zadnjice.

Ali poznamo kakšno sredstvo za shujanje tega dela našega telesa?

Da. Najprej psihološko: mnogo delaj, duševno in telesno, in ne polegaj preveč. Poznala sem zelo delavnega industrijca, ki si je na kaj svojevrsten način izbiral delavce: ustotipiti so se moral preden tako, da so mu kazali hrbet. Ni jim gledal v obraz, nego v zadnjico: »Tisti, ki imajo veliko zadnjico,« je zmerom dejal, »so lenove.« Bodite manj leni, madame; takoj ko se predramite, vŕzite odoje s sebe in telovadite po ure: boste videli, da vam bo mast skopneta. In vaša duševna vedrino vam bo pri tem prav tako pomagala kakor telesne vaje.

Vaje

Vaje so pa tele:
Ležite na trebuhi in vzdignite noge kolikor le morete, ne da bi upognili kolena; vzdignite noge drugo za drugo. To vajo napravite kakih desetkrat prav počasno, kakor da bi se neka sila upirala vašemu prizadevanju. Potem jo napravite dvajsetkrat zelo hitro, z vsem elonom, ki ste ga zmožni, in z naporom vseh svojih moči.

Rdeč nos

Kako odpravimo te nakazo

Ženske, ki nimajo prav dobrega oboka krvi in je njihova polt občutljiva za spremembno topote, si pozimi kaj rade nakopljivo rdeč nos.

Kako odpravimo to nevečnost?

S telovadbo pri odprttem oknu, z mrzlim splaknjenjem po vroči kopeli, z drgnjenjem z mešanicu hamamelise (vrsta rastlin, katerih skorja in listje se s pridom rabi pri hemoroidih in zatrepljih žilah; vprašaj v drogeriji!) se popravi na sploh, zraven si pa se greje mrzle noge.

Lokalko je priporočljivo, da pušči na obrazu najmanj eno uro vsako jutro oblogo lanolina (tolšča, ki se dovolja iz ovčjega runa), a poprej si morebiti obraz dobro zgnesti z obema dlanema; lanolin namreč segreje. Razen tega masiraj nos po pet minut zjutraj in zvečer na obeh straneh hkratno: drgni ga z mesnatim delom roke na koncu palca — s tistim delom, ki ga hiromanti imenujejo Venerin gric.

Kadar cutiš pod učinkom zunanjega zrača pritis kri na obrazu in ti postane nos rdeč in vroč, odpraviš rdečico za nekaj ur, če pritisneš manj za pet minut obkladek tarlatana (fin bombažni muselin), napojen z tencinom; pazi, da s tem ne otrasi.

Nosna rdečica je pozimi dostikrat posledica suhosti in razdrobenosti služnic zaradi centralne kurjave. Zato je dobro, če zvečer preden greš spat, namreč notranjsčino nosilci s kakšno oljno raztopino, takšno, da ne draži sluznic, na primer z evkaliptovim oljem.

Pazi posebno, da si ne nakopljiš nadaha. V ta namen kani vsako jutro in zvečer v nosnicu nekaj kapljic slane vode (žlico kuhinjske soli na liter vroče vode). To izborno pomaga, zato je priporočljivo, da matere nauče takega ravnjanja svoje otroke.

Če si si pa nahod že nakopal in ne moreš ostati doma, si položi večkrat na dan pod nos obkladek zelo vroče vode.

Naposled pazi, da se kar najmanj usukuješ: devetkrat izmed desetkrat se ljudje brez potrebe usukujejo, zgolj iz navade, če se pa že moraš uskniti, stori to za vsako nosnico posebej: zapri desno nosnico, ko pihneš skozi levo, in narobe. Navadi takega usukovanja tudi svoje otroke.

I. C.

Mazilo za suho kožo. 50 g mandljivega olja počasi raztopimo s 5 g kitojevih tolšč v 3 g belega voska. Vse troje mešamo, dokler se ne ohladiti. Na koncu prilijemo še 10 g borove vode. in 1 kapljico umetnega rožnega olja.

Hrapava koža. Hrapave roke namemo s takim mazilom: 60 g lanolina zmešamo s 5 g oljčnega olja, v katerem smo raztoplili 1 g mentola. Na koncu prilijemo še 10 g borove vode. S tem mazilom namemo reke zjutraj in zvečer, zlasti pa vselej, kadar si jih umijemo.

Spiknardna voda za nego lica. V 60 g alkohola raztopimo 2 g spiknardnega olja (sivke), 1/2 g timijanovega

jetrne tičke z juho in dušimō. Ko se jetra zmeňajo, dvignemo špilje iz soka, pustimo omako še enkrat prevreti, potem jo podmetemo in zalijemo z govejo juho.

Medtem vžvrkljamo v 1/4 kisle smetano 1 žlico moke in prilijemo k omaki. Na koncu omako še solimo in popramo, še enkrat dobro prekuhamo, polozimo tičke vanjo in jih spet malo predušimo.

Jetrne tičke naložimo na plitev krožnik in jih polijemo pred serviranjem z omako.

Pikantne omelete

Cebulo in por zrežemo na tenke lističe, potem pa oboje na masti združimo. Naknadno dodamo prav toliko količino na listice narezanih kislih gobic in združimo še te s cebulo in porom. Ko se drobnina ohladi, jo vmešamo v navadno testo za omelete in pečemo kakor po navadi.

Fred serviranjem petrešemo omelete z nastrganim bohinjskim sirom.

MESNE JEDI

Preslanjenja bržola

Bržolo potolčemo, preslanjiamo in solimo. Medtem opržimo na masti na drobno seseckljano cebulo, pridenemo 1 do 2 seseckljani kislji gobici ali pa kislji kumarici, položimo bržolo na cebulo in gobice, potem jo pa dušimo zaliito z vodo ali govejo juho v pečnici. Med dušenjem moramo bržolo večkrat polivati z juho in kislo smetano. Ko je bržola meška, jo vzamemo iz kožice, omako še nekoliko prekuhamo, potem jo pa pred serviranjem polijemo na bržolo.

Goveje meso z rižem

Goveje meso skuhamo v juhi do melikega. Potem dušimo 30 dkg riža z osoljeno juho in mu primešamo nekoliko nastrganega bohinjskega sira in 2 rumenjaka.

Govedino narežemo v kose in jo položimo v močno omasleno pekačo, čez njo naložimo riž, ga potresemo povrhu z nastrganim bohinjskim sirom in pokapamo z raztopljenim presnim maslom. Jed denemo v pečnico in jo pečemo takoj dolgo, da se napravi na rižu trda skorja.

K tej jedi serviramo vinsko, čebulino ali pa paradižno omako.

PRIKUHE

Krompirjeva polenta

1 kg moknatega krompirja olupimo in zrežemo na koščke, potem ga pa skuhamo, odcedimo vodo in ga dobro pretlačimo. Nato pridenemo 2 vžvrkljani jajci, 1 ali 2 žlice kisle smetane, 4 dkg nastrganega bohinjskega sira in špeci soli. Ko se krompir shladi, napravimo iz tega testa na pomočni deski kakašnih 15 cm dolge debele klobase, in ko se te popolnoma ohlade, jih zrežemo na ploščice ter jih polagamo v obliku stožca v kozico. Na koncu posujemo krompirjev stožec z nastrganim bohinjskim sirom, ga polijemo z razbeljeno mastjo in ga položimo na lonec vrele vode. Lonec s kozico vred porinem v pečnico, da se jed spet segreje in lepo zarjaví.

BEL KRUH REDI

Znano je, da je bel kruh manj hranilen od črnega. Če človek dalje časa uživa samo bel kruh, nastanejo v funkciji organov motnje. Stalno uživanje belega kruha nikakor ni priporočljivo, ker se pokažejo posledice, ki spominjajo na škorbut. Često je pa bel kruh tudi vzrok patološkega deljenja, zato ga ameriški in angleški zdravniki ne priporočajo ljudem, ki nagibajo k debelosti.

Po zatrjevanju angleškega zdravnika dr. Orlinina se organske motnje, nastale zaradi preobilnega uživanja belega kruha, ne odpravijo z zdravili in tudi ne s poznejšim uživanjem črnega kruha.

NE KADITE V SPALNICI!

Vsi zdravniki so si edini v tem, da je kajenje v spalnicah hudo škodljivo. Človek se s tem ne pregeši samo proti svojemu zdravju, temveč greši tudi

Nasveti za gospodinje

Rezanje čebule

je za marsikatero gospodinjo prava nadlega. Solz se bojil? Tej nevečnosti se pa lahko ogne, če rez Čebulo v globokem krožniku pod vodo.

Tekst in strategija v ljubezni

Kako moškega osvojiš

1 Ne velja isto pravilo za pazi le, da govoris premeteno in nežno hranilu. V svoje besede deni, da se tako izrazimo, en gram otožnosti, dva grama obžalovanja in tri grama vdanosti v usodo. Daj mu razumeti in ne razumeti hkrat, igraj se skrivajico; toda mladenič naj čuti, da si bo zapravil nepopolnivo bogastro, če te bo izgubil.

2 Mogoč je načinov, kako počasno moškemu, da ga ljubiš — pazi le, da si ne izberes dveh najnevarenjih: Povedati mu ne smeiš, da ga ljubiš, in tudi pisi mu tega ne smeiš. Obe ti metodi obroditia baš nasprotju uspeh, kakor bi ga rada dosegel. Z očmi gre že bolje; toda paziš moraš, da jih uporabljai modro in skoro. Če vidis, da prvi pogled ni učgal, ga ne ponavljaj. Zato pa glej, da bo vse svoje misli.

3 Če je moški nebržen in raztresen in noče videti, kam meris, sneš besedam zaupati poslanstvu, ki mu oči niso bile kos: razdeni mu svoje čustvo,

Nože, vilice in drugo tako kuhinjsko orodje včasih hudo zaudarja po čebuli. Tega duha se znebimo, če potegnemo nož ali karkoli že skozi plamen.

Nekateri ljudje jedo sicer zelo radi čebulo, pač jim je pa neprjetno, da zaudarja njihov dih po tem žlahtnem in zdravem sedežu. Vsakdo se lahko na prav preprost način znebi neprjetnega duha. Dobro naj prežveči nekaj lističev svežega peteršilja, pa živ krst ne bo vedel, da je jedel čebulo.

Srebrn jedilni pribor,

ki ima madeže, postavimo v aluminijast lonec, ki ga napolnimo z vodo. Potem vsujemo v vodo 1 žlico kristalne sode in 1 žlico kuhinjske soli. Jedilni pribor prekuhamo v tej raztopini in ga pustimo, v njej, da se počasi ohladi. Po vsaki cenji je potrebno, da kuhamo srebrn pribor v aluminijastem loncu, da se tako srebrni kos dotika aluminija, zakaj med vremenjem nastane nekakšen električni proces. Ko se pribor ohladi, ga izplaknemo v mrzli vodi.

Kožuhovine in usnja

ne smemo sušiti pri peči, kadar nas dež dobi, ker postane dlaka kožuhovine krhka in jame izpadati, usnje pa trdo in še krhko povrh.

Mokro usnje otremo z mehko krpo in ga obesimo na suh prostor. Ko se posuši, ga namažemo z rudninsko mastjo ali z glicerino.

Kožuhovino moramo še mokro sestati, ki se posuši, pa spet sicer postane dlaka kuštrava in neznačna.

Krvne madeže

ocistimo z mehkih tal, če jih temeljito zdrgnemo z raztopino 1 dela zveplenje kisline in 24 delov vode. Pri mešanju zveplene kisline z vodo je treba hudo paziti, zakaj zvepleno kisline je treba po vsaki cenji viti v vodo, ne pa narobe! (Drugače nastane eksplozija.) Kdor hoče biti previden, naj rajši v drogeriji prosi, da mu mešanico torek drgnemo krvne madeže, ne smemo pa hkrat uporabljati mila. Ko smo madež dodobra izdrgnili, izplakujemo večkrat s svezo vodo.

Zdravje

IZDIRANJE ZOB BREZ INSTRUMENTA

Japonski zobni zdravniki izdirajo svojim pacientom zobe brez vsakršnega orodja. Samo svojih prstov se poslužujejo. Ta način izdiranja zobe zahaja od zobneg zdravnika velike opreznosti. Japonski zobni zdravniki se za ta posel vežbajo tako, da gredo v gozd ali na vrt in s prsti otipavajo manjše vejice. Takšno izdiranje zobe je zelo primerno, ker pacient pri tem ne čuti bolečin.

BEL KRUH REDI

Znano je, da je bel kruh manj hranilen od črnega. Če človek dalje časa uživa samo bel kruh, nastanejo v funkciji organov motnje. Stalno uživanje belega kruha nikakor ni priporočljivo, ker se pokažejo posledice, ki spominjajo na škorbut. Često je pa bel kruh tudi vzrok patološkega deljenja, zato ga ameriški in angleški zdravniki ne priporočajo ljudem, ki nagibajo k debelosti.

Po zatrjevanju angleškega zdravnika dr. Orlinina se organske motnje, nastale zaradi preobilnega uživanja belega kruha, ne odpravijo z zdravili in tudi ne s poznejšim uživanjem črnega kruha.

NE KADITE V SPALNICI!

Vsi zdravniki so si edini v tem, da je kajenje v spalnicah hudo škodljivo. Človek se s tem ne pregeši samo proti svojemu zdravju, temveč greši tudi

HERSAN CAJ

ZDRAVJE

s pomočjo zdravilnih svojstev raznih zelišč se dobri, ako se uživa „HERSAN CAJ“ mešanica posebnih zdravilnih zelišč po sestavi zdravnika R.W. Pearsona, zdravnika Šefsa v Bengaliji (Anglička Indija).

Po večletnih izkušnjah je neovrgljivo dokazana velika vrednost „HERSAN CAJA“ in to z nedvomnim uspehom pri obolenjih zaradi pojavljanja žil, pritiska krvni, pri ženskih boleznih, pri menstruaciji (menjanju mesečnega perila), migreni, revmatizmu, obolenju obistvi, jeter, motnjah v želodcu, zastrupljenju, zapeki, protinu (giht), črevnih bolezni, hemoroidih, zgagi in pri čezmernem obdebeljenju. „HERSAN CAJ“ se dobiva v vseh lekarolah. Poučno kajizico in vzorec vam pošlje zastonji:

,RADIOSAN“, Zagreb

Dukljaninova 1

Reg. S. št. 14601 z dne 6. VI. 1934.

proti zdravju drugih, ki spe v isti sobi. Duha po nikotinu ne spravimo iz spalnice, če jo še tako temeljito zrač

Za človeško življenje

(Nadaljevanje s 4. strani)

rito, in šele potem je postal Fric polagoma mirnejši. Prosil je jedi.

Proti večeru je izmeril streljanik 37/2 vročine.

»Ali ti je bolje?« je vprašal Kristijan, ki se ves čas napada ni geval od bratove postelje.

»Prav dobro,« je odgovoril le-ta smehljaje se, »nič več me ne boli glava, le hudo zaspan sem.«

Se preden je Kristijan, stopajec po prstih, prišel do vrat, je Fric že trdno zaspan.

Drugo jutro je Kristijan pričakoval, da bo dobil bolnika zbitega in medle-

ga, utrujenega od včerajšnje hude trešljike. Toda hrat ga je sprejel spet zunaj postelje, vžž in zdrav v obraz in, kakor si je Kristijan domisljal, tu-

di duševno trecnejsi.

Prihodnji dan je bil pa spet revez, ki ga je menjajo trešla mrzlica in kuhalna vročina. In obiskovalec se je moral privaditi temu, da je prihajal vsak drugi dan k malone na smrt bolnemu človeku, vsak vmesni dan pa k rekonvalescentu na obisk.

»Sreć utripa imenito,« je pripovedoval dr. Kunz manči si roke, zarez skrbi si lahko privočimo dvanaest na-

padov.«

Dvanaestkrat je torek Fric, in z njim Kristijan, zvesto sedeč ob njegovem po-

stelji, pretoikel ob ledenega mirza do

suhe vročine in od le-te do hudega

potenza. Zato se mu je pa vsak drugi

dan smejal velika sreča, kadar ni

dajal brata napad in je bil zmerom ne-

koliko čtež, ko dva dni prej; in v

tretjem tednu je bilo bolnikovo du-

ševno stanje prav za prav spet do

kraja normalno.

Tedaj je napečil po mnemu dr.

Kunz čas, ko je treba zdravljenje z

malaria končati.

Fric je ozdravljen!

Če se je Kristijanu zdelo kakor ču-
dež, da je rodil en sam vbrizg nekaj
kapljic krvi gospoda Petzolda natank-
ko in naprej preračunjen učinek, da je
torej Frica vsak drugi dan dajala ma-
laria, natanko ob zaželeni uri začne-
njoč se in natanko ob zaželeni uri
odnehač, se mu je zdela prava skriv-
nost, da je zdaj kakor na povelje
mrzlica na mah popustila. Nič druga-
če, kakor če pritisne človek na gumb
stikal in ugase ne luč: Fric je dobil
na dan po dvanaesttem mrzljem na-

padu prasiek kinina in od tistega trenutka je malarji za zmerom odklen-
kal. Sicer je moral bolnik še nekaj
dnih zapored požreti spočetka cel
gram, kasneje samo pol grama kinina,
razdeljenega na tri obroke na-
dan, toda praktično je bil uspeh tak,
da je mrzlica takoj po prvem obroku
prenehala.

Fric bi bil lahko popolnoma ozdravljen odšel iz bolnišnice, če bi ne bil
dr. Kunz smatral še za potrebno, da
mu vsak teden po enkrat vbrizgne
salvarzan.

Prava sreča, da se je šele takrat
priprjal neki gospod od tektinskega
kongresa, ki je Fric Neitschke zanj
potoval. Prišel je bil, da povpraša, ka-
ko je z njegovim zdravjem. Da je pri-
šel le nekaj dni prej, bi se bilo lahko
zgodilo, da bi ga bil Fric povabil na
veliko zborovanje vseh generalnih
raynafeljev sveta ali bi mu bil pa za-
upal svoj načrt, da namerava pokupiti
vse loterijske srečke in tako za-
dati vse dobitke. Tako je pa dobil obi-
skovalec telesno sicer še nekočko
medlega, duševno pa popolnoma zdra-
vega moža, ki mu je z lahko prikril
vrsto in bistvo svoje obolenosti.

Odposlanec podjetja še povrhu ni bil
kdo ve kakšen bistroumen opazoval-
še, še manj pa diplomat. Ne da bi
sleponišči, je povedel Fricu, kakšno
je njegovo poslanstvo.

V poslednjem trenutku

»Saj se vam niti ne sanja, dragi
Neitschke,« je dejal, »kako na moč
sem vesel, da vas dobim tako vedre-
ga. Hm, saj niti ne veste, zakaj so me
poslali semkaj. Zato,« in hotel se je
razpočeli od smeha, »ker je našemu
malemu bogu' nekdo natvezil, da
vam, dragi Neitschke, lukajte,« in po-
trkal si je grohotajo na čelo, »manjka
kolešek. In zato so me poslali, da
vidim kako in kaj. Nu, zdaj vidim.
Mene ne more zlepja kdo pretentati.
Sicer vem, da lahko človek od danes
do jutri znori, ne more pa od danes
do jutri postati spet normalen. Zdaj
bam lahko mirene vesti gospodom po-
ročal, da ste duševno tako zdravi in
ste zmerom bili, kakor bi naši glavani
sebi ne mogli bolj želeli.« Prešerni je
pomežnik in nadaljeval: »Toda klub
temu bo prav, če si privočite malo
počitka, in vesel sem, ker sem po-
oblaščen, da vam napišem ček za to;

nekaj prav zadovoljnih tednov boste
že lahko preživel.

Komaj je bil obiskovalec odšel, je
začel Fric plesati po sobi, in Kristijan
je obšla resna skrb, če se ni brata
spet lotila blažnost. Toda bil je na
srečo samo izraz veselja, ker se je vse
če dobro končalo.

»Zdaj ti lahko priznam, mali brat,«
je vzkliknil, »kako zelo me je vse te
dni, odkar imam spet trezno glavo,
morila skrb, da me bodo zaradi moje
boleznih odustili, da mi bodo kratko
in malo dali brez. In kdo neki bi me
bil — govoriva kar po pravici — me-
ne, ozdravljenega norca, spet vzel v
službo? Nič se ne slepiva: ozdravljen-
cu je hujša ko zdravemu; še tega si
ne sme privočiti, da bi bil živčen;
precej bi vsakdo mislil, da ga je sta-
ra bolezen spet popadla! Zato je prava
sreča, da sem zbolel prav v tem
kotu, ki je Bogu najbolj za hrblom,
in da niso gospodje ničesar zanesljive-
vega izvedeli. Vsaka stvar ima svojo
zgodbo.« Obraz se mu je v skrbih in
potresti zapoteplil. Vprašajoča ga je
Kristijan pogledal. »To se pravi,« je
zajecjal, »tebi je šlo že zdaj toliko
dragocenega časa v izgubo, da ej ne
smem misliti, da boš zdaj še moj do-
pust z menoj prebil. Ti moraš vendar na
delo.«

»Vse pravice slovenskega prevoda pridržane.
Ponatis tudi v izvlečku prepovedan.

Rešitev križanke v št. 3

Vodoravno, po vrsti: spet, pečina,
lotos, harar, erivan, čaka, polem, fa-
kir, keramik, ta, k, n, dal, c, t, os, pe-
tičen, rumen, pelod, utek, piva, tir,
mig, avar, lina, nalog, korab, nepomuk,
ru, m, s, bik, m, r, il, daruvar, laket,
nahod, azov, sodoma, napoj, rumun,
oranje, zala.

Vsega v izobilju
za malo denarja v veliki
izbiri zimskih sukenj, hu-
bertusov, pumparic, peri-
la itd.-pri
PRESKERJU, Ljubljana
Sv. Petra cesta 14

ESENCA IZ KOPRIV je že davno preizkušeno
najboljše in najzanesljivejše sredstvo proti
prhljaju in izpačanju las. Slabi in zamern
lasje dobe v najkrašem času mladostno
bujoš in lesk. Stekljenica z navodilom Din
30°—. Naroča se pri: Nobilior-parfumerija,
Zagreb, Ilica 34.

LEPE DEKLISKE PRSI dobi lahko vsaka žena
tudi v najtežjih slučajih že v kratkem času,
če se masira s čudežnim eliksirjem »Av de
Lahores, I. steklenica z natančnim navodilom
Din 40°—. Po pošti razpošilja parfume-
rija Nobilior, Zagreb, Ilica 34.

Ni treba obupavati

če je življenje še pred vami. Tudi
v vodo vam ni treba skakati in
se potapljati, ko je vendar še to-
liko mladih ljudi na izbiro.

Zato, ker za enkrat še niste na-
šli simpatičnega fanta ali dekleta,
se hočete utopiti? Nikar! Saj je
še toliko drugih, lepih, lepih v celo
boljših. Namesto da bi skakali v
vodo — zlasti še v tem času, ko
je kar preveč mrzla — lahko v
svoji iznadljivosti uberec drugo,
boljša pot: poslužite se malega
oglasa, ki vas v kratkem času se-
znanzi v velikim številom prijetnih
in simpatičnih fantov ali deklet.
Med njimi gotovo najdete tudi tis-
tega, ki si ga želite.

Torej ne skakajte v vodo, temveč
oglašujte rajši potom malega ogla-
nika »Družinskega tehnika«.

Odlöcite se torej in nikar predol-
go ne čakajte!

Odlöcite se hitro, zakaj čas in
leta minevajo!

»Družinski tehnik« se tiska v veliki nakladi. Dobite ga skoraj v
vsaki hiši; zanj ve skoraj vsak Slovenec. List, ki je tako zelo razširjen
in ki ga ljudje tako radi čitajo, ima tudi dobre uspehe s svojimi oglasi.
Zelo veliko ljudi bo te oglase prečitalo. In med njimi bo gotovo tudi
tisti, ki bo za Vas. Zato si dobro zapomnite:

če želite kaj kupiti,
če želite kaj prodati,
če se hočete s kom seznaniti
ali celo poročiti —

tedaj oglašujte v malem oglašniku »Družinskega tehnika«!

Naročite še danes male oglašnike »Družinskega tehnika«! Naročite dve
ali tri objave! Cene oglasov na zadnji strani!

NAŠE CENE SO ZMERNE IN ČASU PRIMERNE!

POZOR
GOSPODINJE!
Najceneje
ste postreženi s
KURIVOM
pri tvrdki
RUDOLF VELEPIĆ
trgovina s kurivom
LJUBLJANA VII.
Sv. Jerneja cesta 25
TELEFON 2708
Prvi poskus
stalni odjem!

HUMOR

Zrtve

Pred hišo mlade gospodinje stoji
star berač. Rad bi vsaj grizljaj top-
la za pod zobe.

Mlada žena ga nekaj časa pozorno
gleda, potem ga pa vpraša:

»Nekam znani se mi zdite! Ali niste
eden izmed tistih, ki ste nam poleti
pomagali pri delu in sem vam dala
kolač, ki sem ga sama spekla?«

»Drži, gospa. Trije smo bili, jaz sem
eden med njimi, ki sem po oni je-
dači ostal živ.«

Zlobnost

Neka filmska zvezda v Hollywoodu
je razkazovala gostom svoje razkošno
urejeno stanovanje. Pri čipkasti zavesi
je obstala v pričeli objasnjevati:

»Vidite! To je mojstrovina ročnega
 dela, 50 let so delali, preden so izgo-
tovili to zaveso.«

»Res,« je zlobno pripomnila druga
igralka. »Pa ste imeli potrpljenje ča-
kati celih 50 let?«

Iz otroških ust

»Sinko! Mama mi je pravila, da si
bil danes spet poreden!«

»Veš, oče, zdaj ti bom pa jaz nekaj
povedal! Mama mora imeti nekaj pro-
ti nama obema! Pavno tako je včeraj
tebe opravljala pri babici.«

Dogovor

Ona: »Čakaj me torej ob osmih
pred uro.«

On: »Prav... in kdaj misliš priti?«

Da bolj drži

V nekem sadovnjaku stoji tale
napis:

»Zaradi pogostih tativ in na-
pravili pasti, ki vsakega tatu ubijejo
do smrti. Razen tega se mora še pred
sodiščem zagovarjati.«

Cenče

»Slišal sem vpraša prijatelj, »da
misliš Marto vzeti samo zaradi de-
narja?«

»Dvojna laž! Prvič sploh nima de-
narja, in drugič se mi niti ne sanja,
da bi jo vzel.«

Stara pesem

»Ali sta se tvoj oče in mati že iz-
rekla o najini poroki?«

»Se ne. Papa ni še nič odgovoril,
mama pa čaka, kaj bo rekel, da bo
hotela ravno nasprotno.«

»Kaj ti je, prijatelj, da si tako ža-
losteni?«

»Ah, tako mi je težko! Danes smo
razpustili nogometni klub, ki je star
celih 46 let.«

»Kaj ste ga pa razpustili?«

»Ker nam je nekdo ukradel žogo!«

Dva svetova

»Jaz pijem samo zato, da pozabim,
da me je žena zapustila.«

»Jaz bi pa hotel pozabiti, da me
imca doma čaka.«

Dvoje

»Moja žena je pisateljica. Vsako leto
objavi najmanj en roman.«

»Moja pa vsako leto najmanj ene-
ga utaja!«

Majhen nesporazum

»Ali bi šli v nedeljo v cirkus za
bolne?«

»Ne! Ob nedeljah ostanem doma pri
svojih!«

<h